

Вестник за човека и природата

РОДОВО ИМЕННИЕ®

ГОДИНА II, БРОЙ 12 (21)
20.III.-26.III.2006

ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ЦЕНА 0.50 ЛВ.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща и двор с размер от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, лозе, поляна), включваща домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, независимост от социалната и политическата система и свобода на потомците от тях.

Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година родовото имене увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ИЗБОРЪТ

път към Европа или път към храма

Екатерина ПЕЙЧЕВА, Варна

Древна ирландска легенда разказва за заговора на демоните против хората. За да ги накарат да им продадат душите си, те решават да използват глада и страха. Демоните предизвикват суша и природни бедствия, настъпва глад и страх за оцеляване обзема хората. Мнозина напускат нещастната страна, а демоните застават на кръстопътищата и започват да купуват душите на уплашените и отчаяни хора. Само малцина устояват на страха и помагат с богатствата си на гладуващите.

Тази приказна алегория, толкова актуално звучаща, ни разкрива както дълбоката същност на ситуацията и процесите в съвременната ни действителност, така и основните мотиви на човешкото поведение. Казано по друг начин, става дума за кризата на ценностите, когато хората са манипулирани и доведени до страх и отчаяние. Погледната обаче от друга гледна точка, всички събития в нашия живот могат да се приемат като вид изпитание, трудни задачи пред нас, в които ние да изберем как да постъпим – дали да продадем душата си за парче хляб и паница леца или да запазим човешкото си достойнство и да потърсим друг път за спасение. Защото, казва Писанието,

Любовта към Отечеството превъзхожда всички световни добрини.

Г. С. Раковски

какво ще спечелиш, ако придобиеш целия свят, а повредиш на душата си? (Ев. от Марк 8:36).

Колко актуално е това днес, когато част от човечеството е обзето от ужас пред тероризма, други гинат под бомбите, а трети са заплашени от глад и мизерия. Свидетели сме на една грандиозна манипулация, чиято крайна цел е отнемането на всички привидни свободи на човешката личност и целенасочено създаване на единна световна полицейска държава с изключително мощна система за контрол. Тотален контрол, глобализирана икономика, тотална

манипулация, тотално беззаконие – това за съжаление ни очаква. Никога досега човечеството не е разполагало с такива мощни средства – икономически, медийни, електронни, психотронни – за тотална манипулация и глобален контрол. Това е световен процес и именно затова са най-важни прощветата и възпитанието, защото единствено и само отделната личност е в състояние да направи своя избор и да намери сили в себе си да противостои на невиджания външен натиск. Затова в тези трудни времена пред нас стои със страшна сила въпросът **“Накъде?”** Дали, както ден и нощ ни внушават политиците, най-важното за всеки българин, панацеята, е присъединяването ни към НАТО и Европейския Съюз? Дали това ще нахрани гладните и ще ликвидира престъпността? И каква е цената, която трябва да платим за това? **Дали няма да поискат да продадем душата си, българската си душа?**

Какво означава нестихващата кампания за смяната на азбуката ни с латиница? Впрочем за всеки, опитал се да пише на латиница българска реч, е ясно колко свършена е българската азбука, в която всеки звук има своето графично съответствие.

На стр. 10-11

МИРОГЛЕДНАТА СИСТЕМА НА БЪЛГАРИТЕ

Георги Иванов КРЪСТЕВ, Монтана

Натрупаната информация налага по нов начин да погледнем към нашето минало. Това не би могло да стане, ако нямаме обобщена представа за миросгледната система на българите. Позволявам си дързостта да навляза в тази опасна зона с надеждата, че точно тук се крият отговорите на най-общите и най-сложните въпроси.

В моя доклад ще разгледам възгледите на нашите предци в последователността **космогония, космология, социална философия, произход на човека.**

КОСМОГОНИЯ НА БЪЛГАРИТЕ

Представена е от три взаимно свързани модела:

Богомилско (общинско) учение – създадено от поп Богомил, представлява модел на разширяващия се свят, близък до съвременния горещ модел на сътворението. Началното състояние богомилите наричат мъртва точка, която е без време и без пространство. Разкъсването на мъртвата точка е равнозначно на раждането на света, т.е. на сътворението. На съвременен език това състояние се нарича сингулярност. Радиусът на мъртвата точка е равен на квантово-релятивистичната дължина на Планк, със стойност 10-35 метра. Точно тук е съществената разлика със съвременния модел, при който диаметра на първичното яйце се приема за 3 см.

Учение за ДАО – създадено от Лао Дзъ (по български Боян). Това учение представя пулсационен модел на пространството. Този модел е от по-висок ранг. В него се съдържа модела на разширяващия се свят като една пулсация. Този модел представя света като една неограничена редица от разширявания и свивания на пространството. Преминването от една пулсация към друга се нарича **Велик Преход** или **Тай Ци**. В този модел се вижда как светът “се ражда, умира и друг се ражда.” В него не съществува въпросът за сътворението, т.е. какво е било преди сътворението. Картината не е така апокалиптична, както в съвременния горещ модел.

Учение за върховното единство (ВЕД) – представено от Димитър Съслов. Това учение представя модел на Вселената като множество на всички светове по модела на ДАО.

Учение за върховното единство (ВЕД) – представено от Димитър Съслов. Това учение представя модел на Вселената като множество на всички светове по модела на ДАО.

На стр. 6-7

Водителят трябва да разполага с място за подготовка на субстрата, наричан и компост, място за развитие на мицела и същински гъбарник, в който протича беритбеният период.

На стр. 4

ИЗГРАЖДАНЕТО НА ЕКОСЕЛИЩА ОТ РОДОВИ ИМЕННИЯ, КЪДЕТО ВСЯКО СЕМЕЙСТВО ЩЕ ЖИВЕЕ В РАЙСКА ГРАДИНА, ЩЕ ДОВЕДЕ ДО СЛЕДНИТЕ ЯВЛЕНИЯ В ПРИРОДАТА И ОБЩЕСТВОТО:

- значително подобряване на екологичната ситуация;
- възстановяване плодородието на почвите;
- решаване на въпроса с осигуряването на висококачествено продоволствие за населението на страната;
- значително, двойно и тройно, увеличаване на работната заплата във всички сфери на народното стопанство, без инфлация;
- мигновено изменение към подобряване на демографската ситуация. Оздравяване и подмладяване на населението;
- решава се въпросът за отбранителната способност на страната;
- прекратяване изтичането на капитали от страната и напротив, приток на капитали; завръщане на интелектуалните ресурси;
- значително съкращаване с тенденция за пълно премахване през близките години на подкупите, корупцията, бандитизма и тероризма;
- обединяване в единен, мощен съюз на всички страни от близка чужбина и страните от бившия Варшавски договор - Полша, Чехия, Словакия, Унгария, България и всички прибалтийски държави;
- прекратяване на надпреварата във въоръжаването и тясно сътрудничество между Русия, САЩ, близкотоизточните мюсюлмански държави.

ВЛАДИМИР МЕГРЕ

ИНТЕНЗИВНА ТЕХНОЛОГИЯ ЗА ОТГЛЕЖДАНЕ НА КЛАДНИЦА ПОМЕЩЕНИЯ ЗА ОТГЛЕЖДАНЕ НА КУЛТИВИРАНА КЛАДНИЦА - ГЪБАРНИЦИ

Ст.н.с. Йордан КОСТАДИНОВ

За едно по-добре организирано производство на кладница, гъбпроиз-

водителят трябва да разполага с място за подготовка на субстрата, наричан и компост, място за развитие на мицела и същински гъбарник, в който протича беритбеният период.

На стр. 4

ISSN - 1312-7063

В каталога на РП нашият номер е

618

Цените остават непроменени!

Приключението естествен живот

Жан РАЙНХАРД

Вървя из гората и се наслаждавам на спокойствието на един хубав ден през късна есен, на прозрачния свеж въздух и на меката светлина на слънчевите лъчи. Край пътя забелязвам разровена горска пръст – следи от гладна орда диви прасета – и ускорявам крачка.

На стр. 5

(Продължение
от миналия брой)

ОТГЛЕЖДАНЕ НА ОРИЗ В СУХО ПОЛЕ

Той ще разбере, че растението е отгледано, без да се пресаждат филизите, без наводняване и без прилагане на химически торове. Всеки фермер може да каже това като нещо, което се разбира от само себе си, като гледа общата форма на растението, формата на корените и разстоянието между възлите на основното стъбло. Ако вие разбирате какво е това идеална форма, то вашата задача е да отгледате растение с такава форма в специфичните условия на вашето собствено поле.

Аз не съм съгласен с идеята на професор Матсусима, че четвъртият лист от върха на растението трябва да бъде най-дълъг. В някои случаи вие получавате по-добри резултати, ако най-дълъг е вторият или третият лист. Ако се задържа ръста на растението, когато то е още младо, то най-горният лист или вторият лист ще израснат най-дълги и все пак вие ще получите голям добив.

Теорията на професор Матсусима е създадена на основата на експерименти с отслабени растения от ориз, които са отгледани с използването на торове, на лежи за засяване и след това са пресаждани. Моят ориз, обратното, е бил отгледан в съответствие с естественния жизнен цикъл на оризовото растение така, както би расъл като див. Аз търпеливо чакам, кога растението ще се развие и узрее в съответствие със собствения си темп на развитие.

През последните години изпитвах стария сорт, богат на глутен ориз от юга. Всяко семе, засято през есента, дава средно 12 стъбла и 250 зърна на метличка. Мисля, че с този сорт, в един прекрасен ден, мога да събера реколтата, близка до теоретически възможната при дадената слънчева енергия, която получава моето поле. На някои участъци от моите полета добивът от ориз от този сорт от 73.5 ц от хектар вече е станал реалност.

Масанобу ФУКУОКА:

РЕВОЛЮЦИЯТА НА ЕДНА СЛАМКА

От гледна точка на съмняващия се специалист, моят метод на отглеждане на ориз може да се смята за ненадежден и за даващ неустойчив резултат. "Ако експериментите продължат по-дълго, то неизбежно ще възникнат определени проблеми" – може да каже той. Но аз съм отглеждал ориз по този начин повече от двадесет години. Добивът продължава да расте и почвата с всяка година става все по-плодородна.

ОВОЩНИ ДЪРВЕТА

На склоновете на хълмовете, недалече от моя дом, аз отглеждам също така няколко сорта цитруси. След войната, когато за първи път започнах да се занимавам с фермерство, започнах с 0.7 ха цитрусова градина и 0.15 ха оризови полета, но сега само цитрусовите градини заемат площ от 5 ха. Дойдох на тази земя и взех и околните изоставени склонове на хълмовете. След това на ръка ги разчистих.

Боровите дървета на

някои склонове бяха изсечени няколко години преди мен и всичко, което направих, е, че изкопах ями по протежение на отбелязаните редове и засадах фиданките на цитрусовите дървета. На изсечените места започнаха да се появяват нови издънки на боровите и след известно време започна буйно да се разраства японската пампасна трева, цилиндрична императа и орлова папрат. Фиданките на цитрусовите дървета се загубиха в плетеницата от диви растения.

Голяма част от издънките на боровите аз отрязвах, но част от тях оставих за защита от вятъра. След това изкосих порасналите растения и треви, покриващи повърхността на почвата и засадах детелина. След шест или седем години цитрусовите дървета най-накрая дадоха плод. Аз отделих част от земята по склоновете, за да се образуват тераси и сега моята градина започна все по-малко да се различава от всяка друга градина.

Разбира се, аз се придържах към принципа "отказ от разораване", "отказ от използването на химични торове" и "отказ от използването на инсектициди и хербициди". Наблюдавах инте-

/Въведение в натуралното земеделие/

ресно явление: в началото, когато фиданките раснаха под покритието на порасналите горски дървета, нямаше никакви признаци за повреди от насекоми от типа на източната цитрусова щитовка. Когато пораснаха тревите и издънките на дърветата бяха окосени, участъка стана по-малко див и повече приличаша на градина. Едва тогава се появиха вредители.

Най-добре е да се даде на овощното дърво от самото начало да расте свободно в съответствие с неговата естествена форма. Тогава дървото ще дава плодове всяка година и няма да има необходимост от подрязване. Цитрусовото дърво има същия тип на растеж, като кедрата и бора, а именно един централен прав ствол с клоновете се отдалечават от него в последователен ред. Разбира се, различните сортове цитруси нямат точно еднакъв размер и форма на растеж. Сортовете Хасаку и Шедок израстват много високи, мандариновото дърво зимно Иншу - много ниско и близо до земята, ранните сортове мандарини Сатсума се характеризират с малки размери на дърветата. Но всички те имат един централен ствол.

НЕ УБИВАЙТЕ ЕСТЕСТВЕННИТЕ ХИЩНИЦИ

Аз мисля, че всеки знае, че тъй като най-разпространените вредители по цитрусовите градини – различните видове щитовки, имат естествени врагове, те няма необходимост да се използват инсектициди, за да се държат те под контрол. Едно време в Япония се е използвал инсектицида фузол. Ес-

тествените хищници са били напълно унищожени и възникналите в резултат на това проблеми, се запазват и до днес в много префектури. Мисля, че на основата на този печален опит много фермери са осъзнали, че не е желателно да се унищожават хищните насекоми, тъй като в резултат се явява още по-голямо повреждане на градините.

Ако до времето на появата на кърлежите и в средата на лятото се разреди 200 – 400 пъти машинно масло, което е относително безвредно за хищниците и леко се напръска с него градините, и след тази обработка се предостави възможността на съобществото от насекоми да се върнат към своето естествено равновесие, то обикновено проблемът с вредителите ще се реши по-натък вече без нашето участие. Този метод не работи, ако през юни или юли вече са били използвани фосфорорганични пестициди, тъй като хищниците вече са убити с тази обработка.

Аз не пропагандирам използването на така наречените безвредни "органични" напръсквания, такива като настойката от чесън със сол или емулсията от машинно масло, а също така не съм във възторг от използването на чужди внесени видове хищници за контрол над вредните насекоми. Дърветата отслабват и са подложени на атаките на насекоми в такава степен, в която те се отклоняват от своята природна форма. Ако дърветата се отглеждат по неестествен за тях начин, и в такава състояние бъдат оставени без грижи, то в резултат клоните образуват безпорядък, като се преплитат и

ще бъдат повредени от насекоми. По-рано аз вече разказах, по какъв начин унищожих няколко хектара цитрусови дървета. Но ако дърветата постепенно се поправят, те в някаква степен ще се върнат към своята естествена форма. Ще станат по-силни и мерките за борба с насекомите ще станат ненужни. Ако дървото е грижливо засадено и от самото начало му е дадена свободата да следва своята природа, то няма необходимост от никакво подрязване и напръскване. Ако фиданките на дърветата са се подлагали на подрязване и тяхната коренова система е била повредена в парника, преди да бъдат присадени в градината, то в този случай е необходимо да се прави подрязване.

За да се подобри градинската почва, аз се опитвам да засаждам различни видове дървета. Сред тях беше акацията Моришима. Това дърво расте цяла година, като образува от време на време нови пъпки. Листните въшки, които се хранят от тези пъпки, започват да се размножават в огромни количества. Божите кравички се хранят с тези листни въшки и скоро техният брой започва да се увеличава. След като божите кравички са унищожили всички листни въшки на акацията, те се прехвърлят на цитрусовите дървета и започват да ядат други насекоми, в това число кърлежи, цитрусови щитовки, австралийските жлебовидни щитовки.

Отглеждането на плодове без подрязване, без торове или химическа обработка е възможно само в естествена среда.

(Слегва)

АНАСТАСИЯ

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложени съчетания от букви и комбинации от думи, които влияят благотворно на хората. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, които се издават от изкуствени уреди и механизми.

Естествените звуци - пеенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумленето на листата на дърветата - помагат за положителното въздействие.

те са принудени да поправят нарушенията.

В естествени условия пчелите живеят в дънерите на дърветата и се справят прекрасно с всички свои проблеми. Разказвах ти как да ги отглеждаш най-близо до естествените условия. Ползата от присъствието им е много голяма. Именно те най-ефективно ще опрашат всички растения и ще повишат реколтата, но това би трябвало да ви е добре известно.

Неизвестно за вас може да е това, че пчеличките, плюс всичко ос-

танало, със своите хоботчета отварят тези канали на растенията, през които влиза отразената от планетите допълнителна информация, която е необходима на растенията, а следователно и на човека.

- Но нали пчелите живеят хората? Каква ще бъде тази почивка, ако човек ще се намира в постоянен страх?

- Пчелите живеят, когато човек се отнася агресивно към тях - ръкомахата, страхува се, вътрешно е настроен много агресивно, като може да не е

уещат това и не приемат излъчването на каквито и да е негативни чувства. Освен това те живеят тези участъци от тялото, в които има окончания, водещи към някакъв вътрешен орган на човека, където е пробита защитната обвивка и има нарушения.

Известно ви е колко добре лекуват пчелите заболяването, наречено радикулит, но това далеч не е единственото, което могат.

Ако трябва да говорим за всичко и отгоре на това да го доказваме, както ти искаш, би трябвало да останеш при мен не три дни, а много седмици. При вас много

се знае за пчелите. Аз само внесох някои корекции. Повярвай ми, те са съществени. Да засежат пчелно семейство в такъв кошер е много просто. Необходимо е да примамим там пчелен рояк, като преди това сложиш парченце восък и медоносна тревичка. Никакви рамки и мрежи не е необходимо да се слагат. По-натък, когато семействата заживеят на няколко съседни места, пчелите сами ще се размножат, като се роят, и ще заемат празните гнезда.

- А как да събираме меда?

- Отваряте страничния капак, отчупвате висящите пити и вземате запечатания мед и цветен прашец. Само не бива да сте алчни. Трябва да оставите част от всичко на пчелите за зимата. През първата година е най-добре изобщо да не вземате мед.

(Слегва)

(Продължение
от миналия брой)

Кого живеят пчелите

- Пчелите правят питието на строго определени разстояния една от друга и предвиждат сами цялата система за вентилация и защитата от враговете си, а всякаква външна намеса нарушава тази система. Вместо да събират мед и да отглеждат новородените пчелички,

непременно така настроен към пчелите, а просто към някого. Те

ОТ ОПИТА НА ЗАСЕЛНИЦИТЕ

Сергей ИНДЖОВ

В народа битова стара поговорка – „Нова къща взема живота на един мъж или на чифт волове“. Наистина, необходими са много усилия и труд, за да построиш от нищото своя дом. Още по-трудно е това да се направи на гола поляна и най-вече без нужния опит.

Затова изборът на място за застрояване е от голямо значение, но два пъти по-важно е с кого ще другаруваш там.

Излагам някои от проблемите, които са се появили при руските заселници, не за да плаша някого, а за да предотвратим заедно и до колкото е възможно появата им при нас. Ето основните:

1. ЕЛИТАРНОСТ. Решенията, касаещи цялата група се приемат от ограничен кръг хора, смятащи себе си за основатели, основоположници, активисти, елита... от тях се появяват изказвания по адрес на новите хора от типа „в чужда манастир не се ходи със своя устав“. Това е основата на следващия проблем.

2. ЗАТВОРЕННОСТ. Хората не са в състояние да слушат чуждото мнение, което забавя духовното развитие на тяхното селище, на цялото движение и на тях самите.

3. ЗАКОСТЕНЕЛОСТ. Проявява се в неспособността да се реагира адекватно на променящите се обстоятелства и потребностите на времето.

4. ПРЕНЕБРЕЖЕНИЕ КЪМ ДРУГИТЕ И РАЗЛИЧНИТЕ. В една от тези групи даже към „своите“ се отнасят, изхождайки от понятията „възвишен“ и „недостатъчно възвишен“. Моят опит от общуването с тях показва, че последните в действителност са много по-близо до Бога от първите, но не парадират с това си усещане.

5. ПРЕКОМЕРНА ЕКОЛОГИЧНОСТ на изграждането на селищата. Това сякаш изглежда прекрасно, но нещо ми се губи същността. Ще се опитам да обясня. Екологията се появява като резултат от загиването на човешката душа. Загиването произлиза поради откъсването на душата от нейния род. Ето ви една аналогия: ако отрежете част от едно дърво и го оставите на склад, то рано или късно ще започне да гние. В най-добрия случай престава да се развива. Така и душите, откъснати от своето Родово дърво престават да се развиват и загиват. Екологията следователно е следствие от всеобщото загиване на човешките души. Водещо в случая трябва да стане духовната връзка със своя Род, предци и потомци.

Това ще доведе до възстановяване на равновесието и пречистване на самия човек и оттам ще се пренесе върху обкръжаващата го свят, тъй като мислите и действията на хората ще се насочат не към разрушаване, а към сътворение с При-Род-ата.

6. ИЗНАЧАЛНО НЕДОВЕРИЕ към новите хора, без всякакви основания. Вероятно това е предизвикано от страха от неизвестното – „Кой го знае този – може да ми направи свинарник под носа“. Страхът поражда негативна атмосфера и кара „новия“ да не бъде достатъчно искрен.

Там, където има страх – няма място за Любов.

ИЗВОДИТЕ: единственият начин да се успее в това сложно начинание, е да се оградим с пространството на Любовта. Любов към всички – местните жители, към мислещите различно от нас... В пространството на Любовта всеки трябва да изгради най-напред в своето имение. Не е нужно да изисквате любовта на съседа ви още днес, тя ще дойде с времето и като отговор на вашата към него. Пространството на Любовта ще засияе над цялото селище не от това, че всеки ще привнеса нещо в общата касичка, а от неговото индивидуално реализиране и разкриване в собственото му имение.

Родовото селище е само начално училище за творчество и съ-творение, от където ще тръгне сътворението по цялата земя. Обръщайки гръб на един човек, ние можем да го подтикнем към противопоставяне на всичко. И може да се получи както много пъти досега – само няколко човека не са смогнали да уравни-веса в себе си всички енергии, дадени им от Бога и са довели тъмнината.

В момента ние решаваме друг тип въпроси, свързани с планирането и подготовката на първото селище, но изредените проблеми, рано или късно, ще ни докоснат. Важното е да ги преодолеем, колкото се може по-леко.

(Продължение от миналия брой)

Решава се въпросът за отбранителната способност на страната. Значително съкращаване на въоръжението, последващо в най-близките години пълно изкореняване на рушветчийството, корупцията, бандитизма и тероризма.

Всеки лейтенант от армията, от вътрешните войски и полицията още при получаването на званието „лейтенант“ и на съответната звездичка на пагона, трябва да има право да получи един хектар земя за устройство на свое бъдещо родово имение.

Парцелите трябва да се определят не из затънени места, а на специално отделени от държавата елитни територии, запланувани за заселване. В границите на тези територии, офицерът ще може да избира сам своя хектар. И като си дойде в отпуск, да посади - сам или с близките си - млада гора, да изкопае вир, да определи място за строеж на вила.

Заповедите може да го прехвърлят, според служебния дълг, из най-различни райони и дори в други страни. Нека да живее в офицерско общежитие, в казарма или дори на палатка при полеви условия. Но всеки офицер от армията трябва да знае, че там някъде, на едно избрано от душата му място, цъфти през пролетта градината на неговата малка родина - неговата градина! И момичето, което ще го хареса, още като погледне малката звездичка на пагоните му, ще знае: нейният любим има бъдеще, има Родина, има родово гнездо за бъдещите им деца.

Засега се налага тя да споделя нелеките условия на офицерския бит заедно с любимия си, все пак, дори и веднъж в годината, те ще си дойдат в отпуск в своята малка родина, ще помечтаят, ще планират бъдещото си имение. Ще определят къде да се изкопае вир, къде да се положат основите на къщата.

Нека им се наложи да прекарват месеца от отпуската си в палатка, на своето място, все пак, те ще могат да изпитат несправнимата с нищо радост да съзерцават прекрасното бъдеще на своя род.

Нека са още съвсем малки дръвчетата на бъдещата им градина; и едва забележимо живата зелена ограда на имението, но вече ще ги има и те тепърва ще растат и цъфтят, очаквайки тях - своите създатели.

Ако офицерска жена забременее, държавата е длъжна да построи за три месеца, на посочено място в техния парцел, малка вила с всички удобства, според изб-

ПОГЛЕД В БЪДЕЩЕТО

ран от родителите проект (съвременните технологии дават възможност за такова нещо).

И ще прекара жената на офицера последните месеци от бременността си в собствен, малък дом. Може там да дойдат и родителите ѝ. Може да бъде и сама, общувайки с приятни съседи. Но, най-важното: около нея и в нея ще бликат тъй необходими положителни емоции. Та нали ще е оградена от пространството на тази малка родина? Нейната родина, родината на нейния любим.

И няма да тръгне да ражда детето си в задкеанска страна, нито в инкубатор, който, неизвестно защо, се нарича

е най-важната ѝ работа, великото ѝ дело.

Затова обществото трябва да ѝ плаща заплатата, равна на заплатата на мъжа ѝ. Това е малко, разбира се, за нейното изумително творчество, но нека подобна крачка ознаменува добрата воля на обществото и държавата.

Такава възможност има и сега - хайде да не мътим главите на хората с "висши икономически съображения".

Кой е измислил тия порядки, криейки се зад псевдо-панацеята срещу всички беди - демокрацията?

Нима е демокрация, малоимотният войник и офицер да е длъжен да защитава имащите мно-

крайпътните газове - и си взима "своето". И обществото вече не го осъжда много, плаща си. Какво да се прави, всички ставаме такива - мисли си то. И това е страшно! Защото свикваме с него! Преставаме да мечтаем за други ситуации.

Свикваме с тълпите проститутки, с бездомните деца, с бандитите. Свикваме с цирка, наречен "избори". Или са ни дресирали вече?

А нали доскоро най-тежкото за човека от селото беше общественото осъждане от страна на съселняните: "Тя хойка". "Той е лош стопанин".

Така че, това време трябва да се върне. Непременно ще дойде време, когато

най-приятното нещо за човека ще стане оценката на обществото: "Той е добър човек"; "Той има отзивчиви и възпитани деца"; "Имението му е прекрасно". Ето тогава ще изчезне всякаква престъпност, корупция и наркомания. И то непременно ще дойде, това време.

На една пейка в сенчестата градина сеги побеляващ възрастен

"родилен дом". Офицерската жена ще роди бебето в своето имение, както вече правят много жени. Нека да е под наблюдението на лекарите, но в дома, в благоприятна и благожелателна атмосфера, а не на родилна маса, която е слушала стоновите и воплите на толкова стотици родилки.

Детето на офицера трябва да се роди само в свое собствено родово имение.

Нека в този момент младият лейтенант да е нейде далече - той ще чуе, непременно ще чуе и ще усети първия радостен вик на своето дете - и няма да успее да проникне никакъв враг в неговата голяма Родина. Той - младият лейтенант, офицера - няма да пропусне враг. Защото в сърцето на неговата голяма Родина има една малка и само негова - най-милата и най-свидна - мъничка родина. Там, дето неговата любима, насред цъфналата градина, държи за ръчичка малкото му синче, опитващо се да направи първите си стъпчици в живота.

Обществото! Нашето общество! От което се състои държавата ни, още днес може да направи така, че младата майка - жената на офицера - да не се тревожи повече как да осигури прехраната на своето дете. Тя трябва да е напълно осигурена. Не непременно като жените на олигарсите. А и не са ѝ нужни евтини дрънкулки и скъпи коли. Тя си има повече: любов и бъдеще.

Главната ѝ задача е да възражда Родината. Това

го и техните дворци по всички райони на страната. Не е демокрация това, а дивокрация!

Ако не приключим с тази дивация, вече няма да има кой да ни защитава и пази. Няма да има защита нито обикновеният гражданин, нито президентът, а какво остава за дребните и едри олигарси.

Корупцията, наркоманията, и образът на катанджията, станал вече герой на безброй анекдоти - всичко това ще изчезне, ако унищожим тази дивация!

Кажете де: защо работникът на КАТ трябва да виси по пътищата и да пълни дробовете си с крайпътния прах и изгорелите газове от преминаващите скъпи коли? Значи, те са умните, а той - бунак. Стои и осигурява безопасността за жълти стотинки.

Та нали ако не взема своето от собствениците на тези коли, близките му ще му се присмееят, ще го сметнат за ненормален, жена му ще го овиква, а децата ще се откажат от такъв баща, който не може да им купи дори не особено модерни джинси?

И за собствената му "безопасност" вече не му пука. Ще го уволнят - голяма работа. Ако се трудя честно - не осигуряваш семейството си. Значи трябва да се търси нещо друго. Но за какво? Какво е това нещо, дето хем да си останеш честен, хем да бъдеш осигурен?

Та затова си стърчи той в шосейния прах и

човек и внимателно гали русата главичка на притисналата се до гърдите му тригодишна внучка. А 11-годишният му внук е свалил от облегалката на пейката генералския му кител и се мъчи да го мери... На пагоните - генералски звезди. А бяха съвсем малки лейтенантски звездички.

Но това вече въобще не е най-важното, мисли си побеляващият генерал, гледайки към внучите си. Най-важното е, че създадох и запази за внучите си тази градина, вира и цялото прекрасно пространство на моето родово имение - своята мъничка родина в сърцето на голямата Родина. И разцъфтя тя! Неговата мила Родина! Свежият ветрец разнася благоуханието на градините ѝ по целия свят. А междупланетните ветрове съобщават на другите светове новината за разцъфтя на Земята. И пламват с бяла завист звездите по небото, и мечтаят да посрещат гости от Земята - мъдрите и светли дъщери и синове на Бога.

Така ще бъде! А засега... Хей, чувате ли, лейтенанти, как тревножно бие сърцето на родната земя? Как ви моли: "Вземете си по-малко от мене - и насадете градини! Аз ще отледам за всеки от вас райски пространства и ще ви подаря вечността"! Хей, чувате ли? О, непременно ще го чуете!

Владимир МЕГРЕ –
"НОВАТА
ЦИВИЛИЗАЦИЯ",
АЛИВГО
(Слегва)

ПОМЕЩЕНИЯ ЗА ОТГЛЕЖДАНЕ НА КУЛТИВИРАНА КЛАДНИЦА – ГЪБАРНИЦИ

От стр. 1

Любителите - гъбопроизводители, които биха работили с няколко бали слама или няколко полиетиленови торби, биха могли да провеждат всички технологични операции в едно и също помещение.

За по-голямо производство може да се използват примитивни гъбарници /налични или специално построени/ и модерни, с климатична инсталация и пълна механизация. Примитивните гъбарници се използват най-често сезонно. В тях трябва да се осигурят отопление, проветряване, оптимална въздушна влажност и светлина. Когато липсва отопление, се разчита изключително на сезона. Всяко помещение може да се използва за отглеждане на

кладница, ако в него се създадат необходимите условия. Най-подходящи са старите навеси, които се затварят с полиетиленово платно. С успех могат да се използват стъклени и полиетиленови оранжерии, като задължително се извърши засенчване. То може да се направи със слама или други материали, като се вземат мерки за укрепване на конструкцията. Предпочита се подът да бъде бетонен, но може да се работи и върху почва, застлана с 5-6 см влажен пясък. По този метод зимната кладница се отглежда успешно през есенно-зимния и зимно-пролетния сезон в полските райони. Във високотемпературните райони с надморска височина над 1000 м производството е целогодишно.

ПЛАНТАЦИЯ ЗА ТРЮФЕЛИ

Фирма "Кипро Ко" със седалище в град Бургас осигурява фиданки от различни дървесни видове, инокулирани с мицел от трюфели, за всички, проявяващи интерес към отглеждането им. Фирмата развива дейност от няколко години и вече са създадени над 13 насаждения в цялата страна.

Описаните в "Родово имение", брой 6 от тази година, екстензивни технологии, се характеризират с дълъг инкубационен период на развитие на мицела, а получаването на гъбната продукция зависи от природните условия. Част от продукцията е некачествена - някои гъби са червиви, а други биват наядени от голи охлюви. Някои горски животни също така изяждат отглежданите гъби.

Недостатъците на екстензивните технологии се избягват с разработването и въвеждането на методи за интензивно отглеждане на кладница.

Тот и Вешей през 1969 г. разработиха оригинална технология за производство на кладница. Същността ѝ се състои в това, че използваният за производство основен материал - смлени царевични какалшки, се навлажняват и насилват в петлитрови буркани. Стерилизират се в автоклави. Засаждането и прерастването на мицела протича при стерилни условия в бурканите. След развитие на мицела в хранителния субстрат, бурканите се отварят и нареждат хоризонтално един върху друг с отворите към осветената страна. По този начин се образува стена от гъби.

МЕТОДИ ЗА ИНТЕНЗИВНО ОТГЛЕЖДАНЕ НА КЛАДНИЦА

Стени от плодни тела по стерилния метод на Ериу Том

Този метод е много сигурен, тъй като при автоклавирането се унищожават всички микроорганизми и поради липсата на конкуренция, мицелът на кладницата се развива много бързо и се осигурява стабилен добив.

Модификация на стерилния метод е методът на Пал Гюрко - Унгария. Той смесва посадъчния материал /мицел/ с нестерилни смлени и навлажнени какалшки. Чрез увеличаване на посадъчната норма се осигурява бързо обхващане на хранителната среда от мицела. За да се избегне понякога не-

развитие на мицела в хранителния субстрат, Пал Гюрко е разработил метод за третиране на основния материал с така наречените "защитни микроорганизми". Защитната им способност се състои в това, че благодарение на бързото си размножаване и бързата обмяна на веществата, изконсумирват наличната в повече или по-малко захар, скорбяла или други лесно смилаеми въглехидрати, намиращи се в какалшките или друг основен субстрат, така че плесените и другите микроорганизми при началното си развитие

не намират тези вещества и поради това не са в състояние да се размножават в материала до опасни граници. Благодарение на този начин се създават благоприятни условия за развитие на мицела от кладница.

Методите за интензивно отглеждане на кладница са доразработвани и усъвършенствани и от други изследователи. Една част от тях считат за целесъобразно третирането на навлажнения хранителен субстрат само с висока температура от 70 до 131°C, а според Коронци - Унгария, по-правилно е навлажнения материал да се пастюризира за 2 часа, след което температурата да се понижи на 55°C и се поддържа в продължение на 72 часа, като след охлаждането се засажда с мицел от кладница. Проведените опити у нас със загряване на навлажнените какалшки с пара до 80°C и поддържане в продължение на 4 часа показваха, че мицелът напълно и бързо обхваща материала, като при някои шамове се получиха добиви до 40% спрямо теглото на въздушно сухия субстрат.

Ст.н.с. Йордан КОСТАДИНОВ

ГРИЖИ ПРЕЗ ИНКУБАЦИОННИЯ ПЕРИОД

Вратите и прозорците на помещението се замрежват срещу навлизане на гъбни мухички, чиито ларви се хранят с мицела на гъбата.

През периода, когато мицелът прераства в хранителната среда, подът се поддържа влажен. Осветление е необходимо, само когато се контролират температурите в субстрата. През този период в субстрата се образува голямо количество въглероден двуокис. Установено е, че от 24 до 48 часа след засаждането, количеството въглероден двуокис в съдовете достига до 25%. Това не пречи на развитието на мицела, но във въздуха на помещението не трябва да има повече от 0.2% въглероден двуокис, тъй като е вреден за здравето на човека. Затова се налага помещението да се проветрява.

За да започне развитието на мицела в субстрата, температурата в помещението трябва да бъде от 15 до 20°C. Тъй като прорастването на мицела в хранителната среда е екзотермичен процес, т.е. образува се топлина, температурата в субстрата се следи непрекъснато.

На стр. 9

За стоково отглеждане на кладница най-често се използва слама от пшеница. Тя е основна суровина за отглеждане на гъбата в Западна Европа. Създадени са рецепти, при които към сламата се прибавят и други органични и неорганични добавки. В някои страни на Европа кладницата се отглежда върху смес от пшенична слама и букови стърготини в теглово съотношение 1 : 1, а в Израел е разработен метод за отглеждане на кладница върху стъбла от памук. У нас успешно се използват какалшки, слама, царевичак, памучни отпадъци и др.

Основно изискване към изходните материали за отглеждане на кладница е да не са загнани и мухлясали.

Материалите, които ще се използват, се подготвят предварително като сламата и царевичакът се нарязват на ФГФ с дължина на сламките до 25 мм, а какалшките се натрошават на чукова мелница с отвори на ситото 20-25 мм. Наситнените материали се стоварват върху предварително измита бетонна или асфалтирана площадка и се разстилат на пласт с дебелина 60-80 см. В продължение на 1-2 дни те се навлажняват. Водата трябва да е чиста, най-добре с питейни качества. Стремехът е да се постигне максимална влажност, око-

ПОДГОТОВКА НА ХРАНИТЕЛНАТА СРЕДА

ло 70% в използвания материал. За по-добро приемане на водата, харманът може да се тъпче и размесва. Навлажненият материал се вкарва в термична камера. Нашият опит показва, че за този цел успешно може да се използват камерите за термична обработка на компост за култивирана печурка. Дебелината на пласта в камерата е от 1.5 до 2 м. Камерата се затваря както при термичната обработка на компоста. Вкарва се пара от парогенератор или друг източник на пара, като същевременно работи и вентилационната уредба. Генераторът да осигурява пара с налягане две атмосфери, по 5 кг пара на час на един тон субстрат. С дистанционни термометри се наблюдава промяната на температурата в хранителния субстрат. Когато тя достигне 70°C, се задържа за 2 часа, следва бавно понижаване до 55°C и поддържане в продължение на 72 часа. Следва охлаждане на материала под 30°C. С това термичната обработка на хранителния субстрат е завършена. Готовият термичнообработен субстрат има леко кафяв цвят, приятна мизма и влажност около 65%. Така приготвената хранителна среда осигу-

рява бързо развитие на мицела. Там, където няма възможност за термична обработка, материалът може да се залее с вряща вода, завива се с полиетиленово фолио, престоява една нощ и на следващия ден, след като се е охладил, се пристъпва към засаждането.

Като производствени съдове може да се използват: полиетиленови торби, касетки, малки кафези, сандъци от портокали и лимони, предварително застлани с полиетиленово фолио, като единият му край се оставя по-дълъг, за да покрие отгоре засаждения с мицел субстрат. Полиетиленовото фолио и торбите се перфорират. Големината на отворите варира от 2 до 4 мм и са на разстояние от 10 до 12 см. Старите касетки или кафези, употребявани за други цели, се измиват и дезинфекцират като се потапят в 0.5 % разтвор от хлорна вар. Мицелът се доставя от съответната лаборатория 1-2 дни преди засаждане. В деня на засаждането, той се изважда от опаковката и се натрошава, без да се оголват зърната.

Засаждането може да се извърши по няколко начина. Върху чиста и дезинфекцирана със син камъчен разтвор пло-

щадка се прави харманче от готовия субстрат с площ няколко квадратни метра. Дебелината на пласта да е около 30 см. Върху харманчето се разхвърля равномерно мицел. С желязна вила повърхността му леко се "разчесва", така че мицелът да се смеси с материала, без да пропада на дъното на харманчето. След това субстратът се насипва с лопата в съдовете, като добре се приръпква. Дебелината на пласта може да бъде най-много 30 см в касетките и до 70-80 см в полиетиленовите торби.

Засаждането на мицела в субстрата може да стане и машинно. С успех могат да се използват машините за засаждане на култивирана печурка. Възможно е засаждането да става и на пластове или гнездово, но тези начини са удобни

за дребния производител, който произвежда гъби за собствени нужди.

Посадъчната норма е 4 кг зърно мицел за 100 кг въздушно сух субстрат. Пълните полиетиленови торби се завързват отгоре, а касетките се покриват с фолио, което е оставено в повече при застилането им.

Пълните съдове се нареждат в гъбарника така, че да не се образува голям блок. Най-добре е касетките /торбите/ да се нареждат в двойни редици на височина, удобна за ръчна работа. Между редиците се оставят пътеки, широко най-малко 50 см. Това дава възможност за контролиране на условията в помещението през периода на развитие на мицела и за избягване на самозагряването на субстрата до опасни за мицела граници. По пътеките се извършва обмен на въздуха, когато е необходимо.

Ст.н.с. Йордан КОСТАДИНОВ

Очаквайте в най-скоро време на книжния пазар Втората книга на издателската къща "Новата цивилизация" от поредицата на "Библиотека Анастасия" - "ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Мегиков.

Телефон за заявки: 02/962 16 87, 088/869 33 59
www.rodovo-imenie.org

От стр. 1

След Лонгкамп, малко селце в Хунсрюк, бях свърнал надясно от главното шосе и бях карал два километра и половина по селския път и после още около километър по грапав черен път до края на гората. Там бях оставил колата и бях продължил пеша.

Имам среща с Фридумнт Зонеман, млад екоземеделец, който живее със семейството си в усамотена къща в гората – така, както са живели нашите прадеди преди 150 или 200 години – без кола, без компютър, без водопровод, тоалетна и бяна с топла вода, и изобщо без електричество.

Заегаз в мислите си с всякакви истории за приключения с диви прасета, крача забързано надолу по горската пътека и изпитвам истинско облекчение, когато зад завоя съзирам дървена ограда и дъсчен навес. Наблизо кукурига петел, друг му отговаря малко по-отдалече – пристигнал съм в "Кралската ферма". Името идва от семейство Кьониг, живяло тук половин век, преди Фридумнт Зонеман да поеме имота, заедно с името, с което си е бил известен.

Прекрачвам през вратата и най-напред забелязвам три допотопни каруци и няколко велосипеда – единствените превозни средства на семейството, както научавам по-късно. Пътеката ме води покрай малък парник и полузавършена къща, през пищна градина с овошки и зеленчукови лехи, до заградено място, където сноват множество кокошки. Фридумнт Зонеман не знае точния им брой. Тъй като ги слага и да мътят, непрекъснато се прибавят нови.

Най-накрая стигам до малка къща, сгушена в сянката на два грамадни дъба, сякаш търси закрила. Отзад склонът се спуска към открита долина, където се виждат слънчеви поляни, а по тях под ябълковите дървета пасат овце. Идлия като в книжка с картинки, "природа натюр".

Не виждам звънец или камбанка и чукам на вратата. Отваря ми млад мъж с дружелюбни очи и дълги коси, каквито някога са си позволявали само аристократите, кани ме да вляза: Фридумнт Зонеман, трийсет и четири годишен, екоземеделец и растениевъд. Съпругата му Катрин, на 36 години, хубава червенокока жена от келтски тип, тъкмо изплаква шешетата за ябълковия сок, който къкри в тенджерата под налягане на печката.

В средата на стаята има огромна кахлена печка от сиви плочи, пред нея голяма маса с дървени пейки и столове. Стените са опасани с полици, а от дървения таван висят царевични кошачи с жълти, червени и черни зърна, до тях сухи венци лук, връзки с билки и ленени чували пълни със зърно. Помещението излъчва колкото старинна, толкова и уютна домашна атмосфера, която ми напомня малко за кухнята на баба и дядо.

Една мечта става действителност

Докато Катрин Зонеман налива ябълковия сок в бутилки, а мъжът ѝ люци боб, аз имам възможност да задавам въпроси. Първият разбира се е: "Как може да хрумне на човек да води толкова прости живот на такова усамотено място?" Фридумнт Зонеман отговаря, че от ученичес-

Приключението е естествен живот

ките си години е мечтал за това. "Общественият сценарий", който баща му бил начертал за него, не му допадал. Зонеман старши бил политолог и директор на научен институт – за него било нещо съвсем естествено тримата му сина да го последват в научното поприще. Така, че никак не се зарадвал, когато най-младият от тях му признал, че иска да посвети живота си не на Алма Матер², а на Майката природа, а след завършване на училище и отбиването на военната служба започнал работа като помощник в различни биостопанства. Там придобил всички познания, които смятал за необходими за своята житейска мечта, а после тръгнал с колелото си из страната да търси място, където да я осъществи.

По случайност или щастливо стечение на обстоятелствата точно тогава собственикът на Кралската ферма търсел купувач или арендатор за големия около един хектар имот и за вече порутените постройки. Срещнали се на междуселския път и собственикът попитал Фридумнт дали не търси земя. Той отвърнал утвърдително и след известни пазарлъци двамата се спогодили. Това се случило преди 12 години. Така за младия любител на природата започнало едно приключение, което продължава и до днес – приключението на естествения живот. Нито за миг, твърди той, не е съжалявал за своя избор.

Фридумнт Зонеман си построил къща с най-прости средства. Смесил слама и глина и ги пресовал във формата на блокчета, от които издигнал конструкцията. Прозорците, вратата, простия керемиден покрив уплътнил с текстилни влакна и поставил дъски. Иззидал два комина, единия за кахлената печка, която зимно време отоплява къщата, другия за старата готварска печка, която се пали с твърдо гориво. Половината от помещението отделил с дървена преграда за спалня.

Водата идва от един извор по-нагоре на склона, свързан с градински маркуч с чешмата в къщата – това е водата за миене. За пиене вода се носи все така направо от извора, защото така е по-прясна и вкусна. Ако зимата е много сурова, се случва водата от извора да замръзне, но такива зими са все по-редки. За

тоалетна служи един "ком-постен клозет" от страни в градината – екологичен вариант на това, което често наричат "пльокаш клозет".

Фридумнт Зонеман направил градина, разорал и една нива, отдалечена на около километър, сдобил се с кокошки и овце. Работел и трупал опит, понякога добър, понякога лош, но винаги поучителен. Преди да стане негова жена, Катрин завършила в Берлин курсове по градинарство за гробищни паркове. Освен това, участвала в една театрална трупа и веднъж дала обява, че се търсят млади мъже за поставяне на средновековна пиеса. Фридумнт отговорил на обявата, но не можел да се яви в Берлин на "прослушване", затова тя го посетила в Кралската ферма и там си останала. "Това беше, както казват, любов от пръв поглед", разказва Катрин. След известно време се родила дъщеря им Ванда, вече на девет години, после и синът им Алвин, сега шестгодишен и отскоро "жертва" на задължителното образование. Сутрин в 7.20 един микробус взема децата от пътя край гората; дотам трябва да вървят пеша, а това са си два километра, каквото и да е времето.

Отглеждането на стари растения

С времето Фридумнт Зонеман се специализирал все повече в отглеждането и размножаването на редки растителни видове и на стари, заплашени от изчезване култури. През зимата, когато навън няма много работа, той опакова събраните през лятото семена в пликетчета и ги пасира чрез организацията "Вършачка", която снабдява градинари и биостопани.

От търговията със семена не може да се натрупа богатство, но за Фридумнт Зонеман и семейството му спечеленото е достатъчно да преживяват и това му стига, защото тази дейност е неговата страст. "Така правя нещо не само за себе си, а и за човечеството" – казва той. Особе-

връзка с външния свят. ЦДФ³ се интересува дали Зонеман иска да се снима във филм, а той отговаря уклончиво: нека се свържат с продуцента, който го е снимал преди време, и да видят дали този материал става за нещо – ако не, да му се обадят пак.

Фридумнт Зонеман не търси публичност, но не се и погреева в горското си усамотение. Винаги използва възможността да популяризира своето увлечение – отглеждането и разпространението на стари и редки растителни сортове. Затова и вече не е безизвестен в Германия. За него са писани статии, снимал го е телевизионен екип, изявявал се е като оратор на екологични форуми, а наскоро е участвал със семейството си в публицитично предаване по Първа програма.

През зимата няма помощници

Междувременно е станало пладно и децата се връщат от училище. Те са живи и весели и в никакъв случай не са срамежливи. Животът тук, в това "място на приключения" извън измеренията, им харесва.

Време е за обед. Фридумнт Зонеман взема в ръце сигнален рог и го надува – не особено красив, но силен звук – за да повика помощниците си, които са заети с ябълковата реколта в долината. В момента има трима млади мъже, които са се озовали в Кралската ферма по обява в списание "Фураж и зърно". През летните месеци винаги се намират млади хора, които искат да поживеят и да се учат тук.

През зимата, обаче, помощниците ги няма и семейството трябва да разчита единствено на себе си. За да направят самотния живот по-приятен, те са почнали да търсят друго семейство, готово постоянно да споделя техния природосъобразен начин на живот. Желаящи вече са се намерили и ето че се строи нова къща.

На масата има зеленчуци и картофи – колкото обикновена, толкова и вкусна храна. Първоначално семейство Зонеман е възнамерявало да си произвежда абсолютно всичко, но размножаването на семената вече им отнема толкова време и място, че се налага да си набавят допълнителни хранителни продукти чрез размяна или покупка от друг биостопанин.

Разговорът на масата се върти около един проект, който създава грижи на Фридумнт Зонеман – планираната

магистрала, чието трасе ще минава само на няколко метра от имота му и ще го отдели от нивата. Той се е присъединил към една гражданска инициатива и се надява, че ще може да попречи на тези икономически и екологично неразумни планове.

След яденето идва ред на миенето на съдовете. Водата за него, както и за пране и за къпане, се топли в голям котел на печката. За да не се налага да се слага коритото за къпане в кухнята, семейство Зонеман са си построили малка баня на няколко крачки от къщата. През лятото може да се ползва и "слънчевият душ", който се състои от закачен на кол черен найлонов чувал, нагриван от слънчевите лъчи. През зимата си остава само водата на печката.

Възможно е да се осигурят малко повече удобства, например да се направи устройство, с което от слънчевата енергия да се произвежда ток за различни уреди и за осветление. Но Фридумнт Зонеман не е много склонен: "Всъщност, казва той, изобщо не искам ток. И преди всичко никакво изкуствено осветление. С него човек само накарнява жизнения ритъм на природата. Предпочитам да живея в естествения ритъм на деня и нощта, както и на годишните времена".

Простият живот си има своето очарование и то ясно се усеща, особено при кратко посещение. Това е живот в пряка връзка с природата, който превръща ежедневието с неговите най-обичайни закъждания в приключения. Много хора дават много пари, за да могат да изпитат нещо подобно поне за няколко дни през ваканцията. Безспорно този начин на живот си има чар. Но постоянно да живееш така, десетилетия наред, в студ и жегла, дъжд и вятър, сняг и лед? Идея, която не ме очарова чак толкова.

И тъй, на раздяла задавам на Катрин Зонеман един последен въпрос. Дали все пак от време навреме не си казва: стига ми толкова, искам обратно в цивилизацията. Тя се усмихва и поклаща глава: "Не, изобщо." И начинът, по който го казва, не оставя никакво място за съмнение, че наистина мисли така.

1. На немски "крал", бел. пр.
2. Игра на думи – Alma mater (лат.) означава "майка хранителка", бел. пр.
3. Втората немска Телевизия, популярен държавен канал в Германия.

От стр. 1

Този модел е всеобхватен и има йерархичен характер.

Пакетът от тези три модела формира представата на древните българи за вселената. В сравнение със съвременния горещ модел на Големия Взрив, тази представа стои несравнимо по-високо. В този смисъл наистина виждаме "бъдеще в миналото".

Ще започнем коментара за космическите знания на българите с най-сакралния знак на **Тангра – окръжност с точка в центъра**. Тази композиция има качествата на модел на физическото пространство, разглеждано като множество от материални обекти. Кръгът, където кръгът е пространството, а точката е неговият елемент. В съответствие с учението за **ДАО** пространството е **ИН**. Тъй като пространството е космосът, а космосът е черен, като следствие **ИН** е оцветен с черен цвят. **ЯН** е елементът на пространството. Неговият цвят е червен като цвета на горещото Слънце, което също е представител на активното начало.

Тъй като пространството е пулсираща система, то в един определен момент неговия диаметър се изравнява с диаметъра на елемента. Това е моментът на Великия Преход, когато е началото на нова пулсация на пространството. В този момент **ИН** и **ЯН** разменят местата си. Всеки от тях преминава в своята противоположност. Точно в този момент пространството изчезва, за да се появи неговото първично начало, което всъщност е моментна визуализация на невидимото **ДАО**. Така установяваме, че първичното начало, мъртвата точка и **ДАО** са равностепенни. Тук се вижда проявлението на принципа на относителността, илюстриран с прехода **ИН > ЯН** или **ЯН > ИН**. Смисълът на относителността е във възможността всяко пространство при определени условия да се разглежда като елемент, или обратно – всеки елемент да се разглежда като пространство. Важно е да подчертаем, че неизясненото понятие сингулярност е равнозначно на първичното начало.

Възгледите на българите за пространството като множество, дават възможност за дефиниране на времето като поредица от състояния на пространството, т.е. като поредица от събития, подобно на поредицата от кадри в един филм. Нагледен пример за тази представа е Именникът на българските канове. В него един исторически период от 600 години е представен като поредица от събития. Същност на тези събития е въздействието на поредица от български владетели.

Мирогледът на българите

позволява точно да разграничим понятията единно начало, първично начало и върховно начало. Без да се впускаме в подробности ще дам следния пример:

Единно начало на човешкия организъм е човешката клетка. Но неговото първично начало е оплодената яйцеклетка. Върховно начало на човешкия род е неговият геном.

КОСМОЛОГИЯ НА БЪЛГАРИТЕ

Ще изброя само някои от познанията за строежа на космоса:

- Българите са имали хелиоцентрична представа за нашата планетна система.

- Българите са знаели, че луната първоначално не е била спътник на Земята. Същото съобщават и шумерските източници. Древнобългарското име на луната е **САН**. Но в същото време **САН** означава мястото, на което дадена личност е "поставена" в обществото.

- Българите са знаели, че Сириус е тройна звезда. На древните източноирански диалекти името на Сириус е Тиштриа, което означава Три-звезда. Същото е казано и в митовете на африканските догони.

- Българите определят Юпитер като Янкул - овчар. Шумерите определят Юпитер като пета спирка при пътуването от десетата планета към земята. На тази спирка "се явила клетвата на овчаря".

- В българския календар се намира информация за три големи периода, отнасящи се за движението на земята:

- Прецесия на земната ос – 25 920 г.

- Прецесия на земния перихелий – 108 000 г.

- Период на срещите на точката на равноденствие и перихелия на земята – 20 160 г.

Това е само малка част от познанията на българите за космоса, но достатъчна за размисъл и преклонение.

СОЦИАЛНА ФИЛОСОФИЯ НА БЪЛГАРИТЕ

В социалната област най-ясно са представени идеите на богомилите. В основата на тяхната философия стои идеята за общиарството. Богомилите се смятат за приемници на тази идея от "старите български канства", т.е. преди покръстването.

В най-общ план общиарската идея се свежда до следното:

- Най-голямата ценност е човекът с неговата творческа енергия.

- Човекът трябва да живее в общество на равноправие, в което няма роби, господари, царе, пари.

- Организационната единица на "общиарско-

МИРОГЛЕДНАТА СИСТЕМА НА

то общожитие" е общиарията, която се управлява за срок от 5 години от съвет на старейшините, начело с първостарейшина.

- Крайната цел на богомилското учение е създаването на "Всеземна и всечеловеческа общиария", която да олицетворява Силата на сътворението тук, на земята. Творческата сила на всички човеци, обединени във "Всеземна и всечеловеческа общиария", ще създаде рай за хората тук, на земята. (Според богомилите, райят или адът са тук на земята и са за човеците.)

- Вярата на богомилите е ориентирана към две главни божества – Силата на сътворението и Силата на разрушението, които древните българи са наричали **РА** и **ЗО**. Те са имали ясна позиция към Христос и християнството, която най-точно е изразена

идея върху общиарството ще доведе до задънена улица. Комунизмът беше генетично предопределен да загине и той загина, защото тази идея беше поставена, за да защити каузата на робовладелците". Прилагането на общиарската идея в организацията на древната българска държава на институцията на старейшините. Особеното на тази система е, че тя действа перманентно, поради което не е необходима изборна система от типа на днешната. Най-важното в тази система е отсъствието на политически партии, които да разделят народа на враждуващи лагери.

ПРОИЗХОД НА ЧОВЕКА

Една мирогледна система не може да бъде завършена, ако няма хипотеза за произхода на човека. В това отношение нашите предци са ни оставили достатъчно информация, над която да се замислим.

Големият проблем е, че ние, съвременните хора, не възприемаме на сериозно твърденията на древните, най-вече на шумерите, че боговете са били хора, че са били тук на земята, че са общували с хората.

Шумерите са наричали "боговете" **АНУАКИ**, което в превод означава **НЕБЕСНИ ХОРА**. В моите разсъждения ще използвам точно от тази позиция.

Според преданията на волжските българи, първият българин е роден от **рибата байгала**. Тази информация ни превръща към **ОАНЕС** – "Човекът риба" и към **ЕА** – "Този, чийто дом е във водата". Но това са синоними на **ЕНКИ** – богът на земята и водата. Както при шумерите, така и при българите, **ЕН** означава единствен (бог), а **КИ** означава земя. В съвременния ни език **ЕН** и **КИ** се срещат в такива думи като Еньовден, Яньовден, киша и др. На

български език **ЕН** означава още и разум. Символ на **ЕНКИ** е змията, която има важно място в култовете на българите.

Едно от имената на **ЕНКИ** е **БУРУ**, което означава бог на минното дело. Около това име могат да се направят някои паралели:

- Според инж. Серафимов, най-древното име на българите е **БУРГУРИ**.

- Христо Маджаров подчертава, че арабите наричат българите **БУРДЖАНИ**, поради уменията им в металургията.

- В Разградско има българи, които се занимават с калайдисване и поправка на метални домакински съдове. Тези хора са наречени **БУРГУРДЖАНИ**.

- В Пазарджишко тези хора се наричат също **БУРГУРДЖАНИ**. Те казват за себе си, че са "баш-българи".

- Гербът на Исперих е змия с опашка на риба. Тя символизира рождената му **година 633-та - змия – цикъл вода**. Но има и едно по-дълбоко значение. Това е символът на бога на земята и водата **ЕНКИ**.

- Змията като символ на нещо много древно и изначално, намираме в **календара на поп Минчо**. Тук на нея не ѝ се приписва календарно значение. Ако ѝ възприемем като символ на произход, отново достигаме до **ЕНКИ**.

- В **Именника на българските канове** змията присъства на четири места:

- Авитохол възшества в 165 г. **ДИЛОМ (ЗМИЯ)**.

- Ирник възшества в 465 г. **ДИЛОМ (ЗМИЯ)**.

- Пред написаното за Исперих е поставен неговият герб - змия с опашка на риба, която символизира рождената му година 633-та – **ЗМИЯ**.

- Умор възшества в 765 г. **ДИЛОМ (ЗМИЯ)**.

- Текстът, който следва след Именника, започва с едно изречение, което в свободен превод гласи следното: "**Преди тези асирийски князе, които вече посочихме по-горе, във Вавилон царуваше Навуходоносор**." С това изречение българските канове се самоопределят като наследници на асирийските царе. Тази връзка е много важна, защото ни прехвърля към слънчевите царе, които са наследници на бог **ЕНКИ**. Това са така наречените **енкиди**, които са представени преди всичко от "слънчевите царе" **РА**, **ОЗИРИС**, **ХОР** и **МАРДУК**. Към тях трябва да прибавим и синът на **РА**, богът на водата **ШУ (СУ)**.

- В съвременния български език, под една или друга форма, се срещат имената на всички тези богове:

- На езика на шумерите **УТУ** означава слънце. Тази дума виждаме в българското **УТро**. Но ду-

БЪЛГАРИТЕ

мата **РА**но е синоним на утро. И в двете думи е закодирано името на **слънцето** и името на бога слънце **РА**.

• Името на бог **Озирис** виждаме в българските думи **озаряване, заря, заран** и др.

• Името на **Хор** е представено в българското **хоро**. В средата на хорото стои гайдарджията - символ на слънцето. Играещите образуват кръг, символизиращ слънчевата планетна система. Хорото се върти надясно, както е нормалното движение на планетите. Това движение се редува с по-късо движение наляво, символизиращо ретроградното движение на планетите.

• Името на **Мардук** виждаме в новогодишния празник на волжските българи **МАРДУГАН**. При нас **марна вода** означава **слънчева вода**.

• Името на бог **ШУ (СУ)** виждаме в нашите думи **шо** (вода), **чучур** = **шопор** (диал.), **шуртя, чуркам, сутрин** и мн. др. Името на шумерите също може да се изведе от бог **Шу**. **Шу-мер** може да се преведе като **вода-господар**. Така шумерите свързват своя произход с бога на водата.

• Тъй като българските владетели свързват

произхода си с Асирия, ще отбележим че това название също има "слънчев" характер. **СУР** на езика на волжските българи значи **слънце**.

• Едно от най-старите наименования на Родопите е **Дахан**. Оттук произлизат думите **дахлия - родопчанин** и познатото ни **даалия**. Обаче филистимляните имали бог **Дагон**, който бил **риба**. От друга страна, **Даган** със значение "**зърно**", се оказва баща на **Баал Даган - Оанес (зърно)** като баща на **Слънцето**. Но **Оанес** и **ЕНКИ** са едно и също лице. За **Даган** много се мълчи, за разлика от **Иехова**. На юг от град Гоце Делчев се намира планината **Боз Даг**. Това име не може да се преведе другояче освен като **Бог Даган**.

• Не на последно място стои въпросът за названието на виното. Историческите извори сочат, че Озирис е богът, който научил траките да правят вино. Но връзката Озирис > ЕНКИ не подлежи на съмнение. В българския език тази течност има две имена - **вино** и **буран**. От второто име произлиза името на съда, в който се съхранява виното - **буре**. Отново е налице връзката с другото име на ЕНКИ - **Буру**, а връзката

между **вино** и **буран** е същата както при **винт** и **бурма**.

Изводът е, че българите извеждат своя произход от **бога на земята и водата ЕНКИ**. Шумерите отнасят тази констатация за човечеството. Така произходът на човека и в частност на българина се сливат в едно.

Появата на човека не е резултат на сляпа еволюция, а на съзнателна и разумна дейност, т.е. на генно инженерство. Всичко това е осъществено от "боговете", т.е. от небесните хора - АНУ-НАКИ.

Накрая остава да се даде отговор на въпроса кой е Светителят, който създаде Учението за Великото Единство. От всичко, което вече е казано има само един отговор - това е ЕНКИ.

Така миогледната система на българите придобива завършен и съвършен вид.

Изводите, които трябва да направим са следните:

• Ние живеем в жесток и несправедлив свят, който богомилите биха определили като свят на злото или самия ад.

• На преден план излиза проблемът за рекапитулация на постигнатото в изучаването на нашата история и преосмислянето ѝ.

07.11.2002,
Монтана

24.11.2002, Варна -
Научна конференция

БЪЛГАРИЯ - ИДВАЩА ОТ ЗВЕЗДИТЕ И ВОДЕЩА СВЕТА ПАК ТАМ!

Кубрат ТОМОВ

В навечерието на 21-ви век светът се намира в тотална криза, причинена от потребителството и бездуховността. По силата на космическото съдействие това събужда мощните сили на Любовта, която единствено може да предотврати идващия Апокалипсис.

Небесният водач на човешкото стадо е Любовта, а кой е земният?

От всички хора - това са духовната интелигенция и жените, от всички народи - Българският народ, от съвременните учения - Учението за Културата на Сътрудничеството и Взаимопоощта.

БЪЛГАРИЯ - земята на Орфей, Боян Мага, Учителя Беинса Дуно.

БЪЛГАРИЯ - земя на древен, свободен и независим народ и дух.

БЪЛГАРИЯ - земя на поети, писатели, художници, певци.

БЪЛГАРИЯ - земя на царе, воители, учени, изобретатели.

БЪЛГАРИЯ - земя с разнообразен климат, релеф, билки.

БЪЛГАРИЯ - земя с води, минерални извори, подземни богатства.

БЪЛГАРИЯ - готвена от почти 6 000 години за мисията си в началото на 21-ви век: връщане към истинската Любов, поставяне началото на Нова Култура, предотвратяване на Апокалипсиса.

В изпълнение на тази Мисия великият посветен Орфей изрази с музиката си и включи в живота ни ритмите на Космическата Хармония; Боян Магът ни върна към неизкривеното Божествено Учение и създаде Богомилството, което постави началото на Ренесанса и на мно-

го духовни школи; великият Посланик на Всемирното Бяло Братство Учителят Петър Дъно отново ни връща към първоначалната пречистена истинска Любов, съедини духовното и научното, даде основата на Новата Култура на Любовта...

В изпълнение на тази Мисия ще се събуди ли духовната интелигенция на България? Ще се включи ли в обществения живот, за да го обърне към Любовта, Истината, Мъдростта? Да го подчини на Сътрудничеството и Взаимопоощта?

Ще се превърне ли България в световен духовен, културен, научен, технологичен, екологически, туристически и лечебен център - пример за Сътрудничество, пример за Любов?

Решението е само във Вътрешния Морален Избор на всеки човек и следващото от него отговорно или безотговорно поведение.

На север от историческия град Панагюрище се намира местността Панагюрски колонии - южен склон на Същинска Средна гора, изпълнен с кокетни вили, обрасли с цветя, брашлян и здравец.

Отбиеш ли се от главния път и свиеш на изток, навлизаш сякаш в зелен тунел. Да! Горски тунел. Клоните на широколистни дървета са надвиснали над теб, листата шумолят и сякаш подканват "върви, върви".

Уморен пътничко, стигаш до малка чешмичка, пийваш глътка вода и продължаваш. Минаваш край красиви почивни станции и детски лагер. По нататък пътят преминава в широка горска пътека. Преминаш през

БЕЛОТРУП

местността Конска поляна - голяма, обрасла с гъста гора. В страни от нея е Конско дере - дълбоко, с високи гъсти дървета и ледена вода. Там са се водили ожесточени боеве.

Замислен в историята, продължаваш и а! - ето го връх Манзул. Гордо извисил снага, той сякаш приканва: "Заповядайте в моята хижа Павел Делирадев". Тя като бял гълъб е кацнала в западния край на поляната и любезно посреща гости.

На стотина метра след хижата е местност-

та Белотруп. Спираш и възкликваш:

- О, богове! Каква

дивна красота!

Цялата местност е изпълнена с големи бели каменни трупи, подредени в причудливи форми и размери.

- О, природо-майко! Кой сътвори това? Ти ли? Да, ти! Ти си най-великият художник, скулп-

тор и ваятел. Ничия човешка ръка не може да направи всичко това. И най-голямият великан не може да повдигне тези скали, да ги оформи като трупи и подреди така.

Цялата местност е обградена с вековни буки, вплели клони едни в други. Вятър ги вее, бури ги брулят, пукат и пращят, но не се огъват. Горди като стопаните си - панагюрци.

Встрани от Белотруп е Хайдушкото кладенче.

Пътничко, спри, налеи манерката със студена вода и поседни на малката полянка. Послушай шумоленето на листата на дърветата. Те ще ти разкажат за хайдутите, бродили по тези места и за тяхната разправа с душманите народни. Пък може и да ти дойде на сърце да запееш "Хубава си, моя горо, мириш на младост".

Тогава не се колебай! Отвори раницата, изкарай малката палатка и построй бивака. Отпочинал, изпрати залеза на слънцето, погледай трептенето на звездите, наслади се на полъха на вятъра откъм гората и спомни Ботевия стих:

"Настане вечер, месец изгрее,
звезди обсият свода небесен,
гора зашуми, вятър поведе,
Балканът пее хайдушка песен!"

Да, Балканът пее хайдушка песен! Заслужава си човек да види и почувства всичко това! Лек път!

Екатерина СТАЕВА,
Велинград

Агония

Райчо ГЪНЧЕВ

В агония предвечна отшумява духът на храбър и велик народ. И чезне споменът за древна слава, и ражда семето ни ялов плод.

Разровени са древните могили - на мъдрост, на послания печат. Продаваме светини, гръб превили, над тържището чалгите ечат.

Зализани, с езици чуждоземни, чевръстите търгуват родна плът, непоощадили ни предци, ни време. И бодро с лакти си пробиват път.

И този път, подмамен, без пастири, захваща бавно целия ни род. Неспирно шарената чалга свири: надгробен припев. За следа без брод.

ЖЕЛАНИЕТО ЗА ГОТВЕНА ХРАНА НЕ Е ГЛАД

Когато един човек, привикнал към готвена храна, се опита да се храни изключително с естествени хранителни продукти, като мед, орехи, зърнени храни, сурови плодове и зеленчуци, той още няма изработен апетит към всички видове сурова храна. Естествените изисквания на неговия организъм в този момент са напълно задоволени и той е наситен. Но въпреки това, дори ако е вземал няколко пъти нормалната си дневна дажба, човек има чувството, че нищо не е ял и изпитва голяма желание да изяде едно блюдо със силно подправено месо, богато и апетитно. Това вече не е глад. Това е раздразнението, причинено от отровите, натрупани в тялото му, които сега изискват нови количества отрови. Това е викът на демона, който лежи там и иска нови инструменти, за да доразруши човешкия организъм. Благоразумният, силно волеви суровоядец чува този вик във всичката му разпаленост ден и нощ, но той го пренебрегва с цялата си душа и не му отстъпва.

ЯДЕНЕТО НА

ГОТВЕНА ХРАНА ПРИНУЖДАВА ЧОВЕШКИТЕ ОРГАНИ ДА РАБОТЯТ ТРИ ДО ЧЕТИРИ ПЪТИ ПОВЕЧЕ ОТ ТЕХНИЯ НОРМАЛЕН КАПАЦИТЕТ

Във всички човешки органи е натрупана естествена резервна енергия. Обикновено те работят с 1/4 от потенциалния си капацитет, като пазят останалата си енергия за по-късна употреба, при критични положения или за старостта. Така при „нормални“ условия пулсирането на сърцето е 70 до 75 удара в минута, докато пулсът на един суровоядец е само 58-62 удара, като при изключителни условия може да се повиши до 200 удара в минута. Също при нормално дишане през белите дробове при всяко вдишване преминават 500 см³ въздух, но при специално дишателно усилие ние можем да повдигнем това количество до 3 700 см³. Суровоядецът използва само 1/4 от потенциалния капацитет на своите храносмилателни органи,

в резултат на което неговите органи никога не са претоварени или изморени.

Хранещият се с готвена храна, от друга страна, след като стимулира апетита си посредством условни рефлексии, вкусови подправки и други абсурдни дразнителни, пълни стомаха си до такава степен, че храносмилателните органи са принудени да пуснат в действие цялата си резервна енергия и дори тогава те не са в състояние да се справят с изискванията, които са им поставени. Става нужда човек да върне непосилния товар от храна, като я изхвърли от червата си чрез пургативи или повръщане. Изненадващо е, че такива отвратителни действия не се смятат за странични от един консуматор на готвена храна.

При претоварването на храносмилателните органи много други органи - сърцето, черният дроб, бъбреците и други - също са принудени да работят допълнително. Добавъчната работа, която те извършват, скоро ги изтопява и често крайно намалява тяхната активност. Ето защо не е чудно, че в резултат на това ЧОВЕШКИЯТ ЖИВОТ СЕ СКЪСЯВА НЯКОЛКО ПЪТИ. Като се храни с безполезни, вредни и отровни храни, консуматорът на готвена храна задоволява своята страст, но парализира действието на стомаха си и си създава илюзията, че е задоволен, докато в действителност неговите клетки страдат от глад поради липсата на съществени хранителни елементи. Стомахът на един суровоядец е винаги спокоен,

дори когато е празен, но неговото тяло е пълно и задоволено в истинския смисъл на думата.

Когато един привърженик на готвената храна реши да премине към суровоядство, отначало той никога не се чувства задоволен, колкото и много да яде. Обикновено вместо да се чувства щастлив, консуматорът на готвена храна е недоволен от създаденото положение. По негово мнение причината за постоянния му глад се крие във факта, че храните, които консумира, са с ниска хранителна стойност и са лишени от хранителност. Това е крайно погрешно разбиране. Напротив, тези материали са хранителни и напълно балансирани. В продължение на дълги години човешките клетки са страдали от тяхната липса. Способностите на човешките храносмилателни органи напълно отговарят на тяхното устройство и организацията на съставните им части. Ето защо стомахът с радост приветства тези хранителни материали, бързо ги омекопява и ги препраща към червата без много отлагания, докато клетките на свой ред, изтощени и отслабени до смърт, жадно абсорбират тези субстанции и повторно изискват повече и повече от тях.

Болните клетки се лекуват, изтощени се възстановяват, отслабените отново възвръщат активността и жизнеността си. Мастните клетки, от друга страна, започват да се топят и чезнат, натрупванията на отрови постепенно се разсейват и излишната вода напуска тялото. Тогава нормалните, активни клетки заемат мястото на ор-

Двете деца на автора от Армения Атерхов умират след продължително боледуване. Цели 18 години той учи медицина и установява, че смъртта им е в резултат на неестествено хранене и отровни лекарства. Третото дете, което отглежда като абсолютен суровоядец, се радва на съвършено здраве. Самият той чрез суровоядство се излекува от редица болести.

старите мудни клетки, които са затлъстели от лени и бездействие. Загубата на тегло при поста е сигурен знак за възстановяване на здравето и енергията.

Този факт би трябвало да изпълни сърцето на човека с радост и щастие, защото тези хранителни материали веднага се разпръщат по цялото тяло и му даряват здраве, сила, бодрост и енергия.

Сега, за пръв път в неговия живот, всичките му органи и жлези са способни да работят с удобство и лекота, макар и да имат най-изобилна доставка на хранителни материали.

Дори ако човек някой ден приеме по-голямо количество сурова храна, отколкото е необходимо за неговите органи или отколкото неговите черва и клетки са способни да абсорбират, стомахът му не ще я откаже, ще предизвика у него чувство на отвращение, карайки го да я изхвърли принудително навън.

Излишните хранителни материали не ще се задържат в стомаха, причинявайки гниене, те не ще се превърнат в отрови, нито ще предизвикат някакво храносмилателно разстройство. Вместо това, без да претърпят смилане, те веднага ще бъдат препратени от стомаха в червата и оттам ще напуснат тялото във вид на фекалии още същия ден, без да са причинили ни най-малка вреда на ор-

ганизма. Така на стомаха ще бъде винаги леко, докато червата и кръвта ще бъдат заети с напълно балансирани хранителни елементи.

Тогава нека човекът се опита да изяде само няколко хапки готвена храна. Стомахът му с протест ще откаже тези чужди нежелани вещества. Въпреки голямото удоволствие, което небцето му ще почувства, тези хапки ще лежат в стомаха му дълго време; те ще действат като спирачка, която ще блокира неговия апетит и ще парализира нормалния ход на храносмилателната му дейност. Но един консуматор на готвена храна е напълно доволен и щастлив от това състояние, понеже той е задоволил своята страст, натъпкал е стомаха си и сега е „пълен“. Човек, който разбира цената на суровоядството, се усаеща от това състояние. Той напълно схваща, че суровите растителни храни хранят тялото, докато мъртвите материали (лешове), които идват от огъня, са само гориво и източници на отрови и болести.

АТЕРХОВ, "Пълно процистване, подмладяване и отслабване чрез суровоядство" - ИК "Здраве и щастие", книжна борса: полиграфически комбинат "Д. Благоев", ул. "Н. Ракин" 2, борса "Еквус Арт" - 2 ет. Тел. 02/581 96 40 089/983 11 10

ЗНАМЕНИТИ ВЕГЕТАРИАНЦИ

ТРЕЙСИ БИНГАМ (Traci Bingham, 1968) - фотомодел и актриса ("Спасители на плажа"):

Вегетарианството... това съм аз. Аз не ям месо вече повече от 10 години. Всъщност не ям месо от 11 и половина години и се чувствам добре, изглеждам добре и имам енергия. ...И вие трябва да прегледате какво слагате във вашето тяло. Аз ям плодове и зеленчуци, ям жито и зърнени храни, грижа се за себе си и не мисля, че изглеждам зле, нали?"

РИЧАРД ГИЪР (Richard Gere, 1949) - актьор:

"Хората се обиждат от кампании за права на животните. Това е абсурдно. Това не е толкова лошо, колкото мисловата смърт на животни в месокомбинат."

ПОЛ И ЛИНДА МАККАРТНИ:

"Ако кланиците имаха стъклени стени, всеки би бил вегетарианец. Ние се чувстваме по-добре спрямо себе си и животните, знаейки, че не допринасяме за тяхната болка."

ДЕНИС УИВЪР (Dennis Weaver, 1924) - актьор: "Повече от 40 години не съм ял месо. Аз станах вегетарианец през 1958 г. и беше много

трудно тогава да се отстоява това, защото нямаше много възможности... алтернативи. Но сега има тенденция за нарастване на алтернативите, защото... има икономически интерес. Вижте, има достатъчно много хора, които търсят това и е доходно да се доставят на вегетарианците тези продукти."

"Смятам, че ще дойде време, когато цивилизованите хора ще погледнат назад към нашето поколение и тези, които са били преди него, с ужас поради идеята, че трябва да ядем други живи същества, които ходят на четири крака или да ги преследваме, с цел да ги убием! Хората в бъдеще ще казват: "Месоядци!" с отвращение и ще ни третират по същия начин, по който ние се отнасяме към човекоядците и човекоядството."

Рецепти за природно лечение на Петър Дънов

(Продължение от миналия брой)

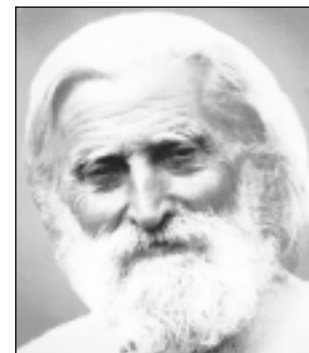
ДИСКОМФОРТ

Вземете си малко чиста пепел от изгорели клекове. След това я пресейте фино. Вземете малко пепел на върха на един нож и я изсипете в чаша гореща вода. След като се утаи, изпийте водата на малки глътки.

ДУШЕВНИ БОЛЕСТИ

1. Вземете чесън, счупайте го и го смесете с чисто сурово дървено масло-зехтин. Вземайте по 1 лъжица 3 пъти дневно.
2. През лятото правете бани със слънчева вода.
3. Есента болният да прекарва горе, високо в планината.

ДУШЕВНО СТРАДАНИЕ

Бейнса Дуно

накиснете крака вътре в тенекята.

2. Поставете 1/4 вода в джезве да заври. Махнете го от огъня и сложете след това вътре 3 листа от тетра. Захлупете го и го оставете така да се задуши. Пие се по една кафена чашка, сутрин, обед и вечер.

ЕКЗЕМА НА РЪКАТА

1. При екзема по ръцете да се свари вода в по-голяма тенджерка, да се сложат вътре 5-10 шепи листа от тетра и да се вари по-дълго време. Сложете водата в леген и си киснете ръката вътре.

2. Екземата по ръцете показва, че кръвта е нечиста, затова яжте сурова храна. Суровата храна пречиства кръвта. Яжте основно ябълки, круши, домати, чушки и др. сурови, не готвени. Никакъв хляб. (Слегва)

ЕКЗЕМА НА КРАКА

1. При екзема по крака сипете вода в една тенекята, сложете повече листа от тетра и да се вари по-дълго време. Когато водата поизстине,

От стр. 4

Ако има опасност тя да превиши 28°C, първо се спира отоплението, а след това може да се наложи усилено проветряване и дори разреждане на съдовете с хранителна среда. При оптимална температура, мицелът оплита напълно субстрата за около 20 - 30 дни. Познава се по това, че субстратът е изцяло побелял. Запазен с хранителни вещества, мицелът може да встъпи в период на плододаване.

Гъбопроизводителят трябва да знае изискванията на отделните видове и шамове кладшца, за да осигури необходимите им условия. Така някои шамове зимна кладница, за да встъпят в плододаване, се нуждаят от студен шок - третиране с ниски положителни температури за няколко дни. През зимния сезон това може да се постигне лесно чрез отваряне на вратите и прозорците. През летния сезон се изисква наличие на хладилна камера или охладителна инсталация.

След като сме създали условия за плододаване, хранителната среда, оплетена с мицел, трябва да се извади от съдовете. Това става с обръщане на съдовете и леко стръскване. Когато се използват полиетиленови торби, върху тях се изрязват отвори с диаметър 2-3 см. Отворите се разполагат през 10 см откъм осветената страна. Може да се изрязват цели ленти със същата ширина. Възможно е също цялостно изрязване на полиетиленовите торби откъм страната

ГРИЖИ ПРЕЗ ИНКУБАЦИОННИЯ ПЕРИОД

Мицелът е превърнал субстрата в плътни блокчета

на пътеката, а в случаите, когато блокчетата се подреждат за индивидуално плододаване, да бъдат оголени изцяло. Това е възможно, защото хранителната среда /субстратът/ се е превърнала в блокчета, заели формата на съдовете, в които са се образували.

Тези блокчета се подреждат в гъбарника така, че да образуват редици /единични или двойни/, широки от 60 до 80 см и високи от 1 до 1.5 м. Между редиците се оставят пътеки, широки от 0.8 до 1 м, в зависимост от височината на редиците. Те са ори-

ентираны по такъв начин, че светлината да прониква по цялата им дължина. Поради опасност от срутване или смачкване, на най-долните блокчета може да се изгради поддържаща конструкция - стелаж или вертикални шипове, върху които се нареждат или изнизват блокчетата. Така може да се изгради стена до тавана. Известен е и метод, при който блокчетата се нареждат в тясна мрежа и се окачват на куки, забити в тавана. В студени помещения се използват сандъци с дъна от оградна мрежа. Докато

мицелът расте в субстрата, сандъците са подредени един върху друг, като се осигуряват въздушни пространства между тях, а за плододаването се изправят върху една от тесните страни. Върху замрежените стени по-късно се образуват плодни тела. При двойните редици, блокчетата се опират с вътрешните си страни. Това не се отразява на общия добив, тъй като той е пропорционален на количеството изходен материал, а не на плододавачата повърхност.

Ст.н.с. Йордан
КОСТАДИНОВ

ГРИЖИ ЗА КЛАДНИЦАТА ПРЕЗ БЕРИТБЕНИЯ ПЕРИОД

Температурата за плододаване при шамовете зимна кладница се понижава на 12 - 18°C, а за топлолюбивите се поддържа 20 - 24°C. Относителната влажност на въздуха от 90 до 95% се запазва чрез поддържане на пода постоянно влажен. Периодично се пръскат и блокчетата с мека водна струя. Няколко дни след изваждането на блокчетата от съдовете, т.е., докато протича възстановяването на скъсалите се мицелни нишки - хифи, не трябва да се полива. Не се допуска поливната вода да образува локви по пода, тъй като застоялата вода причинява гниене на долните части на блокчетата. При относителна влажност на въздуха 90% е достатъчно да се полива два пъти дневно, а при по-ниска 4 - 5 пъти. Относителната влажност на въздуха се поддържа много добре и с мъглообразуваща система. Осигурява се редовно проветряване, без да се изсушава повърхността на блокчетата. Необходимо е 12 - 15 кратна обмяна на въздуха или 300 до 400 куб.м въздух на тон за час през време на беритбите и по 150 куб.м между вълните. За формиране на плодните тела и тяхното нарастване е необходима светлина. Тя може да бъде от естествен или изкуствен източник. Най-благоприятно влияние върху образуване-

то и нормалния растеж на плодните тела се получава, когато количеството на светлината е 300 лукса в продължение на 12 часа в денонощието. Не се допуска пряка слънчева светлина в гъбарника, тъй като изсушава въздуха и пречи за развитието на мицела.

Плодните тела се появяват единично или на букетчета. Плододаването протича на вълни. При благоприятни условия за един месец се получава една обилна и една по-слаба вълна. В студено помещение плододаването може да продължи до 100 дни.

Гъбите се берат заедно с пънчетата, независимо от големината им, преди изправянето на външния ръб на гугличката.

Средният добив е от 20 до 40 кг пресни гъби от 100 кг въздушно сух изходен материал. Добивът може да бъде и по-голям при удължен беритбен период

или при бране на по-едри гъби.

В гъбарника трябва да се поддържа много добра хигиена. Необходимо е, след бране на гъбите, блокчетата да се почистват от недобре откъснатите пънчета. Подът трябва да се чисти и измива.

Кладницата се консумира маринована, пържена, панирана /след предварително бланширане/, приготвена на супа или яхния, с ориз, добавя се като пълнка на различни меса, за салати и др.

Ако блокчетата не са нападнати от плесен след прибирането на реколтата, може да се използват като фураж за преживни животни. За целта те обикновено се изсушават, смилат се и се прибавят към фуражните смеси.

Ст.н.с. Йордан
КОСТАДИНОВ

Красими НОТЕВ

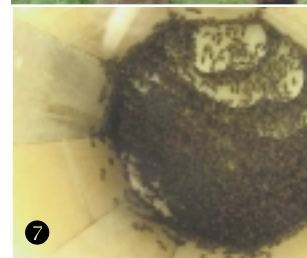
Това е най-близкият до естествената пчелна хралупа кошер. Съставен е от 10 дъски дълги 120 см. Дебелината им е 6см. За да се получи вътрешен диаметър около 40 см, е нужно дъските да са дебели 13-15 см, като е необходимо да се изрежат трапецовидно под ъгъл 36°. Закрепят се чрез нут, лепило и вставни пера.

Кошер в процес на изграждане

1. Залепване на дъските.

"КОЛОДА"

2. Притягане.
3. Покрив.
4. Монтиране под навес.
5. Изглед отдалече.
6. "Настаняване" на пчелите.

7. Изглед отвътре. Изградени са първите пити.

Преди да се монтира долният капак (горният е неподвижен) трябва да се постави брезент или друг плат. Ако липсва, пчелите ще залепят последната пита за капака. Мед се вади, когато питите стигнат до долния капак (обикновено на втората година). Последните пити се изрязват и се изцеждат.

От стр. 1

Без да обсъждам повече този въпрос, ще кажа само, че на Международната Научна Конференция по Интердисциплинарно Българознание в Шумен през лятото на 2001 година беше приета и изпратена до медиите Декларация, в защита на българския език и писменост. Незабавната негативна реакция на Радио Свободна Европа, изглежда, потвърждава мнението на френския журналист Мишел Бланза, който пише през 2000 г. Пребиваването ми в България ме убеди, че Европейският Югоизток е нова лаборатория, където се разработва следващата фаза на реструктурирането на народите на нашия континент”.

Какво става всъщност в България, тази лаборатория на Новия Световен Ред,

в която 90-95% от хората не живеят, а агонизират в условията на крайна мизерия, на глад и студ, а останалите 5% си играят с милиони долари, строят замъци и се ограждат с 3 метра високи стени? Какво става в една страна, където лекарите са забравили Хипократовата си клетва, а учителите, оставени без средства за съществуване, отказват да сеят просвета и култура? Какво става в една страна, където ценностите за 12 години вече толкова са ерозирани, че търговията с женска плът, развратът, алкохолът и наркотиците вече не правят впечатление? Кой се интересува от факта, че България е на първо място по броя на наркоманите на Балканския полуостров? Че който от младите хора иска да е нещо повече от сервитьор в многобройните кръчми, трябва да емигрира? А какво е отношението към хората на зряла възраст, в разцвета на професионалния си и житейски опит, останали на улицата, ненужни на една държава със съзнателно съсипана икономика? Какви мисли и чувства предизвиква гледката на дядо и баба, запрегнали конче в дървено рало – гледка вече често срещана по българските поля? Не е ли показателно и за слепите дори, какво означава смехотворното на пръв поглед искане на Европейския Съюз да се забрани правенето на домашно вино и ракия? Може би утре ще ни забранят да сеем и домати и жито и да си правим хляб? Не ни ли говори ликвидиранията икономика и отпратеното в средновековието селско стопанство за експанзията на унищожаването на човешкия поминък по цялото земно кълбо – поява на т.н. глобализъм, който ще превърне хората в стадо послушни овце, с печат

ИЗБОРЪТ

път към Европа или път към храма

на челото или на ръката по системата F или H – системи, които щели да решат въпроса с личното ползване на кредитните карти. Този мрачен сценарий, описан преди 2000 години в Откровението на св. ап. Йоан Богослов, вече не е тайна за никого. Какъв е този свят, в който няма никакви идеали и единствената ценност са парите?

В името на парите, след като свикнахме с продажбата на хора (момичета за проститутки и спортисти за чужди клубове), на дневен ред стои продажбата на земя, продажбата на свещената българска земя на чужденци. Уверяват ни, че никой няма да си я сложи в джоба и да си я занесе у тях. Като че ли сме малоумници. Никой не купува земя, за да си я занесе – земя се купува, за да се настаниш на нея. Пример е държавата Израел, която е създадена върху земя, купена от евреите от палестинците. Докъде доведе това Палестина? Какво наследство ще оставим на децата си и ще има ли къде българите, принудени да търсят прехрана в чужбина, да се завърнат на старини? Ще имат ли българите Отечество? Ние заменихме понятието Отечество с Родина, а да продаваш Родината си е равнозначно на това да продадеш майка си. Отечеството се брани, Родината се обича. Къде е тук мястото на парите? 50 години възпитание в атеизъм изкорениха от съзнанието на българите всяко понятие за святост и идеали. И много лесно се оказа, когато стягащата рамка на идеологията рухна, останалото без духовен гръбнак общество да се сригне в ямата на алчността.

Започна дива и жестока борба за присвояване на средствата за производство, наречена приватизация, а по същество представляваща разграбване на всички национални богатства и концентрирането им в ръцете на шепа хора. За да се извърши това безпрепятствено и народът да не протестира, той беше обречен на глад и на ужаса от бандитски групировки, вилнеещи из страната. Ламтежът за пари замести всички идеали и се превърна в основна цел в България. С прискъбие трябва да отбележа, че сега започва разграбването и на духовните богатства на България. Освен ширещото се иманярство, което разпродава безпрепятствено археологическите ценности – история и памет на народа ни – започна присвояването на натрупаните в музеи и галерии произведения на българското изкуство. А то, уверявам ви, е от най-висока световна класа. Съзнателно се унищожават културните институти като театър, кино, музика, които, за да оцелеят, започнаха да поднасят пошла и въздействаща на най-примитивните инстинкти продукция. Появи се и зае водещо място чалгата – за да довърши процеса на разлагане на морала на обществото и за да превърне младите хора в освободена от всякакви скрупули сбирщина в многобройните дискотеки, кръчми и барове, където тече нестихващия купон на човешката деградация.

Всичко това се върши под непреставания зов за реформи в името на присъединяването ни към Европа – като че ли България е някъде в Занзибар и в нея живеят аборигени от каменната

ера, които трябва да бъдат наставявани и възпитавани как да държат ножа и вилицата. Като че ли българите не са талантливи и високоинтелигентни хора, които в цял свят са си извоювали място във висшия научен и културен елит. България съзнателно се представя като един от кръговете на ада, а българите едва ли не като людоеди и бандити. Да, има и бандити, за съжаление, но мнозинството българи са хора достойни, умни и трудолюбиви.

Ако на Европа ние сме нужни само като гастарбайтери, а страната ни като боклучийска кофа, в която стоварват износените си коли, дрехи, обувки и други вещи, то можем да се запитаме – това ли е пътят, добър за България? Ако трябва да се откажем от суверенитет, национална идентичност, култура, не е ли това твърде висока цена за физическото ни оцеляване, което също е под въпрос? Ако трябва да приемем чужди закони, чужд морал, дори чужда писменост (както въпросем веднъж сме го направили при насилственото налагане на християнството, последствията от което търпим и досега), т.е. да продадем душата си като народ – какъв ще сме за пътили? Ако цената за присъединяването ни към НАТО е да улесним бомбардирането и убийствата на други човешки същества, не ставате ли и ние съучастници в убийствата? Ако българите са лишени от средства за съществуване като се ликвидира икономиката, а България – от защита, като се ликвидира армията и всичко това се нарича реформи, не е ли време да се замислим и опомним? Не трябва ли да се

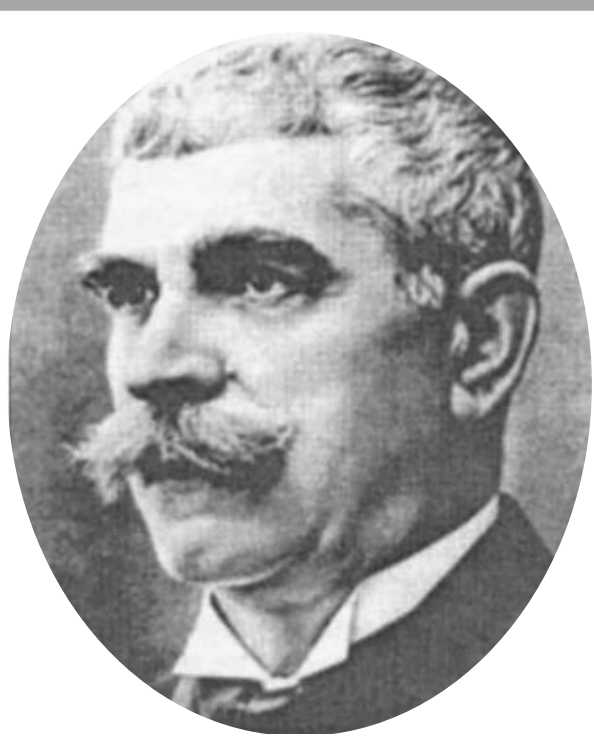
запитаем, както във филма “Покаяние” – този път води ли към Храма и ако отговорът е НЕ – тогава защо ни е този път?

Българският народ има огромен духовен потенциал

Неговият път е път на развитие на духа. Когато е вървял по този път, когато е съграждал своя Храм на Духа, той е създавал непреходни ценности, които са обогатявали не само него, но и цялото човечество. В този Храм блещат с неувяхваща слава имената на Авитохол и Ирник, на Кубрат и Аспарух, на Крум и Симеон, на братята Асен и Петър, на създателите на българската азбука братята св. Кирил и Методия, на народните будители Климент, Горазд, Сава, Наум, на поп Богомил и богомилите, на Учителя Петър Дънов, на боянския майстор, на Захари Зограф, Колю Фичето, на хиляди знайни и незнайни майстори, сътворили прекрасни къщи, църкви, манастири, украсили ги със стенописи, икони и иконостаси, на патриотите, отдали силите и дори живота си, за да защитят Отечеството и паднали в освободителните въстания и войни на поробена България, светите имена на Паисий Хилендарски, Г. С. Раковски, Ботев, Левски, Каравелов, Бенковски, Захари Стоянов, хилядите възрожденци, за които Отечеството е било най-милото нещо не света. Там са имената на Вазов, Славейков, Яворов, Дебелянов, на Майстора – Злато Бояджиев, Дечко Узунов, Бешков, Борис Георгиев, на Добри Христов, Панчо Владигеров, Марин Големинев и много, много други – създатели

и сеятели на българската култура. Там са вплетени имената на много учени, някои от които даже непознати за нас, но ползващи се с авторитет в чужбина. Не е по силите ми да изброя всички, които са дали своя принос, своя дар в българския Храм на Духа. Но не бива никога да забравяме и тези, които са ни оставили най-голямото съкровище на българския род – нашите традиции, народни обичаи, прекрасните народни песни и танците, в които са запазени не само спомените от нашето минало, но е закодирано и древно звездно знание. Тези, които са ни оставили неравноделните тактове, които са в хармония не само с пулсацията на космическите енергии, но и с ритъма на човешкото сърце. Тези, които са ни завещали и най-древния и ненадминат и досега по точност и изумителен по идеи български календар. Тези, чиито знания и умения тепърва ще преоткриваме с почуда и преклонение. Тези, които са притежавали такава нравствена и физическа красота, че и досега са останали като образец за подражание. “Красив като българин”, “честен като българин” казвали някога. Не можем да не се преклоним и пред огромния талант и творчески потенциал на българските жени, ненадминати по хубостта си, които са сътворили с ръцете и душата си прекрасните български носии, по-красиви от които няма по света и които поколение след поколение са запазили във везбата, шевиците и шарките на килимите древните кодове на елбетицата. Тези жени, които са родили и възпитали истински българи – герои във бран и титани по дух.

Да, ние сме имали славни империи и могъщи градове. И какво е останало от тях? Дори и руините са разграбени и днес почти не личат. Но Храмът на българския Дух все така ярко сияе във времето и в душите ни и колкото и да се опитват да го изгасят, неговата нетленна светлина “не се гаси туй, ще не гасне”. И в най-мрачните времена, когато съвсем сме се загубили, все ще се намери някой Паисий, който да се провикне: “О, неразумний и юроде, поради что се срамшиш да се нарече болгарин?”, за да ни освети и да ни покаже отново пътя към Храма на Духа. Отново ще прозвучат словата на Г. С. Раковски: “Любовта към Отечеството превъзхожда всички световни добрини”, отново ще засияе

ликът на Дякона Левски – съвестта на народа ни, отново ще отекне "Тоз, който падне в бой за свобода, той не умира!"

Ако пътят ни към Европа изисква да се отречем от Храма на Българския Дух, ако цената, която трябва да заплатим, за да напълним стомасите си с отровената от консерванти европейска храна и да се облечем с вехтите европейски дрехи, изисква да продадем душата си, то **струва ли си толкова да се боричкаме, за да ни допуснат в задния си двор?**

Не бива обаче да смятаме, че пътят към Храма на Българския Дух е прост и лесен. Той е съпътстван от лишения, изисква саможертви. Понякога той се заплаща и с живота. Той изисква най-трудното – любовта към Отечеството, към българския род, той изисква да отдадем всичките си сили, за да запазим жив огъня на Духа. Той изисква да положим в основата на отношенията си любовта, а не омразата. Българското общество сега е пропито от омраза и противопоставяне. Но хората отдавна се умориха от това. Ние искаме да живеем в нов свят – свят на обич и светлина. И колкото и да ни плашат демоните с глад и разруха, от нас зависи дали ще им продадем душите си. Частът на избора е ударил – и всеки вече трябва да направи своя избор. Всеки да положи своя камък в Храма на Българския Дух. Разнасяйте неговата светлина навсякъде, където и да отидете. Нека той ярко сияе, за да ни помага неговата небесна светлина в трудните часове, когато мрактът настъпва.

Удивителното е, че когато изберем пътя към Храма, той автоматично ще ни заведе до Европа – защото ще сме се превърнали в народ, достоен за уважение, украсен с искрящите съкровища на Духа. Такъв народ не може да остане пренебрегван и унижаван, а милостинята, към която сега сме протегнали ръце, ще се окаже просто купчинка прах. Изберем ли пътя към Европа, ние правим крачка по пътя към небитието си като народ. Тръгнем ли по пътя към Храма, ние избираме Безсмъртието си. И в началото на този път стои "любовта към Отечеството, която превъзхожда всички световни добрини".

**ПЕСЕН
ОСЕМНАЙСЕТА**
Браминът Парнада
съобщава на Дамаян-
ти,
че е открил Нал. Да-
маянти му праща
лъжлива вест, че ще се жени повторно.

Брихадашва каза:
В палата Дамаянти без вести дълго страда,
додето най-подире завърна се Парнада.
- Издирвайки мъжа ти, принцесо лъчезарна,
попаднах в град Айодхя при царя Ритупарна.
И както ме научи, изпях му твоите думи.
Самият цар, а също и множеството чу ме.
Във отговор ни дума не каза царят,
нито от хората му някой, макар че упорито
повтарях мойта песен. Но някой си Вахука
отвънка ме настигна. Конете гледал тука.
Ръцете му са къси, ездата му изкусна.
На вид е грозен, но умее храна да готви вкусна.
Той настрана ме дръпна. През плач за твоего здраве
разпитва ме. А после, въздишайки, добави:
- Жените благородни небето ги зачита;
в беда като изпаднат, сами са си защита.
Не се гневят, когато мъжът ги изоставя –
бронирани са с върност, от ризница по-здрава.
Мъжът ѝ не постъпи като мъжете твърди,
но беше без разсъдък. Тя нека се не сърди.
За нея той подири храна, но му отнеха
магьосаните птици последната му дреха.
Тя нека не гневи се на своя мъж, задето
бе гладен и потънал на мъката в морето.
Това ми каза. Тръгнах, та с радост да те сваря.
Сега сама решавай и разкажи на царя.
Товага Дамаянти заплака и отиде
при майка си, но скрито - слуга да я не види.
Замоли я: - Не бива това да знае тате,
а по-добре Судева отново да се прати.
Ако на тебе, мамо, наистина съм мила,
баща ми да не знае какво съм наумила.
Судева, най-добрият от мъдрите брамини,
доведе мене. Нека за Нал сега замине.
Когато си отдъхна премъдрият Парнада,
принцеса Дамаянти му даде за награда
пари и обеща му, че още по-богат
подарък ще получи, щом царят на Нишад
се върне тук, защото извършил е услуга
голяма да си найде принцесата съпруга.
Парнада пожела ѝ от днеска не обиди,
а радости да среща. И в къщи си отиде.
Повика Дамаянти, задавена от мъка,
при майка си Судева и прати го с поръка
да каже в град Айодхя на царя, че ще има
наскоро втора сгледа за щерката на Бима.
- Речи, че се стълпяват царе от всяко племе
в палатите на Бима, но вече няма време -
насрочен е за утре годежът ѝ, та царят
ще трябва да побърза, да го не изпреварят.
При изгрев Дамаянти ще се сгоди, че Нал
го няма толкоз време, навярно е умрял.
Поръката на своята принцеса лъчезарна
Судева преповтори пред царя Ритупарна.

ПЕСЕН ДЕВЕТНАЙСЕТА
Цар Ритупарна потегля за Видарба. Двамата с
Варшнея се възхищават от изкуството на Нал да
кара коне.

Брихадашва каза:
Помоли Ритупарна Вахука: - О блажени
конярю, вест получих, че утре ще се жени
принцеса Дамаянти повторно във Видарба.
Ще трябва да покажеш конярската си дарба
и там да ме закараш, преди да се разпука
зората. Тежки мисли налегнаха Вахука:
"Не може да го стори, освен обезумяла

МАХАБХАРАТА

СКАЗАНИЕ ЗА НАЛ И ДАМАЯНТИ

от мъките, които след
нашата раздяла
познала е в гората. А
може би уловка
е туй, за да се върна.
Принцесата е ловка.
Или пък е решила с

това да ме накаже
за моя грях и с право - туй малко ми е даже!
Жените по природа са склонни към измени,
а тя и много време живяла е без мене.
Но има и дечица. Омъжва се, изглежда,
изгубила за мене последната надежда.
Ще видя там каква е - невярна или вярна.
За себе си отивам, а не за Ритупарна."
Така реши Вахука и каза със събрани
молитвено почтено пред Ритупарна длани:
- Ще бъде както казваш, о царю мой блажен –
ще тръгнем за Видарба, ще стигнем там за ден.
В яхъра заоглежда кои коне да вземе.
Упрекваше го царят, че губел много време.
Не бързаше Вахука, а всичките породи,
отново и отново оглеждайки, обходи.
Едни с припържен косъм накрая си хареса,
огледа ги, потупа и си помисли: - Те са!
Край Синдху са родени, широки имат бърни,
макар и слаби, те са за случая кадърни.
Но царят се ядоса и вдигна му голяма гълчава:
- Кочияшо, ти готвиш ми измама!
На дълъг път да тръгна с такива кранти кльоци,
когато те не чинят в конюшната ми още!
Вахука каза:
Те имат знак на чело, на хълбок по два знака,
по три отпред и други отгоре над гръбнака.
Ще стигнат до Видарба. Но кажеш ли, ще взема
не тях, а други двойки да водя към ярема.
Ритупарна каза:
Не искам. Ти решавай кой кон да се запряга,
зер, казват, занаята от майстора си бяга.

Брихадашва каза:
Четворка добронравни коне и от прочута
порода вихрогонска запрегна Нал в хамута.
В каляската си царят с движения припрени
се метна и конете подгъваха колени.
Но Нал - ездач над всички ездачи знаменити,
веднага укроти ги, щом дръпна им юздите.
До себе си Варшнея той сложи и прелусна.
Приличаше на полет ездата му изкусна.
От тая скорост царят се смая и уплаши –
не беше срещал още такива кочияши.
Почувстваха конете каква ръка ги кара
и скачаха чевръсто със вятъра в превара.
От капрата Варшнея следейки го с възхита,
за майстора Вахука започна да се пита:
- Коняринът на Индра комай е слязъл тука,
великият Матали, в лицето на Вахука?
Или Шалихотра, прочутият ездач
и на породи конски най-първи познавач?
Или е Нал - рушител на столиците вражи?
Не е ли Нал? Кой белег това ще ми подсказе?
И двамата са равни в конярската наука –
каквото Нал умее, умее и Вахука.
На възраст са еднакви. Цар Нал под тоя лик
се крие или друг е, но също тъй велик.
Великите обичат да скитат, заменили
предишния си образ посредством висши сили.
Нал е по-едър. Тоя е дребничък. Обаче
и този довод може пак нищо да не значи.
Различни са по образ, ала сърцето чувства,
че равни са по възраст и равни по изкуства.
Оспорвайки с ума си, с душата си щастлива
разбираше Варшнея, че своя цар открива.
Уверен Ритупарна във близката сполука,
следеше възхитено ездата на Вахука.
На тоя рядък майстор - не кочияш, а хала,
в сърцето си, без думи, изказваше похвала.

ПРЕВЕЛ В СТИХОВЕ МАРКО ГАНЧЕВ

Притча за спасението на света

Христос дошъл на таз земя,
за да спаси света. Но не се
обърнал към праведните, а
към неправедните свои братя и
сестри. Тях искал Той да спаси.
Към желанието свято Той се ус-
ремил и неправедници колкото
могъл спасил.

Но учудили се праведници пред намеренията
Христови и решили да го питат:

Боже, син на нашият Баща! Защо зовеш името
Му само в техните лица? Нима не искаш и ние с
тебе да вървим по път от щастие и спасение на
нашите Души?!

А Христос им отговори:

- Братя мои, Божии чеда! Та нали вие сте пра-
ведни, от какво да се спасява вашата Душа! Но
сте прави за едно! **По път от щастие не се вър-
ви, ако всички братя и сестри не са Едно!** Вий,
праведните, ще сте щастливи, ако ръка към неп-
раведния подадете и свой Брат го наречете. Не
ме следвайте по пътя, а в Христос се превърнете
и на всички грешни помогнете! От неправедни в
праведни да станат и те, в Христос да се превър-
нат! И те така да продължават! И все така, и все
така...

Докато не се изпълни с Христови чеда по цяла-
та Земя!

Но знайте! Че всеки миг от вашите дела е пъ-
лен с Любов и Добрини. Живейте щастливо и се
превърнете в Истина и Светлина, с Любов в дяс-
ната ръка и Мъдростта от лявата страна! Ний сме
всички Божии чеда – праведни, неправедни,
Христови – всички пиеме от един и същ извор с
вода!

Изпращам ви таз притча, що от мен извира, но
надали аз сама съм я съчинявала. Като добър
лингвист се потопих в ръце от Светлина и заплам-
тя в мен искра. Преведох с вълничките на моята
Душа частичка от Вселенска истина добра. За
вас, за всички нас е Любовта, иска да разтворим
Нашите сърца! И свободно да премине тя!

**Катя НИКОЛОВА,
Г.Оряховица**

Стефан
СТРАШИМИРОВ, София

Това е място, което местните селяни от паметна отбеляжаваха, защото го считаха за омагьосано. Там се издигаше самотна канара, около която в периоди на благодатни дъждове дори самотен стрък плевел не намираще сили да пробие сивата напукана земя. Говореше се, че в подножието ѝ, някъде под огромната купчина камъни, някога зеел отворът на дълбока пещера, дала приют на странно същество.

Според преданието, то слязло от небето с колесница, теглено от две ламы, бълващи огън. По необясними причини малцината хора, контактували по един или друг начин с небесния гостенин, останал там няколко поколения, не можели да опишат външния му вид или да кажат нещо любопитно за тези срещи. Просто неведома сила изтривала от съзнанието им съответните спомени. Съгласно някакво споразумение с предишни селски старейшини, хората периодично трябвало да предоставят на незнайния пришелец деца, кръгли сираци, за които нямало кой да се грижи. В замяна на това им се гарантирало благосклонно отношение на природата към плодородия на техния труд. И наистина, градушки, засушки, мор по добитъка, сякаш подминавали този район, за почуда и завист на съседите му. Селяните приемали с необяснимо спокойствие странното някогашно споразумение, но не толкова заради успокоението, че някаква свръхчовешка сила бди над тях, или за спестените покрай сираците няколко залъка хляб. Просто всички били убедени, че това същество няма нищо общо със страховитите легенди за Змея Горынича. Децата растели в пещерата здрави и щастливи, навещавали роднините си, ако имали такива, участвали в седенки и празници. Единственото табу в общуването им с хората били евентуални подпитвания за живота "там", за благодетеля им. С годините това било прието и от двете страни. След възмъжаването на сираците, по неведоми пътища те се оказвали почитани хора в далечни земи, откъдето пращали рядко вести за себе си.

Но ето че веднъж природните сили пренебрегнали наложената традиция. Незапомнени суши унищожили посевите, болести плъзнали по хора и добитък. Всички се досещали за причината - заксянял поредния жив данък за пещерния обитател.

Тогава имало само едно сираче - чаровната Милкана, в чийто още детски облик вече се очертавала напъваща неземяна хубост. Искали селяните да си запазят това чудно създание, за да виждат как то разцъфва пред очите им. Но когато баба ѝ, която се грижела за нея, почувствала, че е време да напусне грешната Земя, сама отвела внучката до

Историята на света е много по древна отколкото я представят съвременните учени. Доказателство за това са изровените напоследък древни артефакти. В една тракийска могила бяха изровени съвършено направени кристални топки, човешки череп и още един твърде странен и загадъчен уред, както по късно го нарекоха неговите изследователи. Той представляваше виенско колело на стойка. Но, най-странното беше, че когато завъртяха това колело, то продължи да се върти и до днес. Може би беше модел на вечния двигател, но досега учените не успяват да го разгадаят. Изглежда все още човек не може да си обясни някои неща, които стоят извън неговото съзнание. Те навяват мисълта за намеса отгоре. Кой знае!

ЛЕГЕНДА ЗА ЗМЕЙОВА ДУПКА

тъмната дупка...

Минали години. Девоичето не изглагола очакванията и се превърнало в принцеса от приказките. Тя не пропускала, празник, дори заради нея спретнали някакъв летен панаир, на който напети ергени от други краища идвали с тайната надежда, че ще спечелят сърцето на чаровницата. Но по едно време жените почнаха да си шушукат, когато с неведомото свое шесто чувство уловили, че Милкана не е вече предишното миловидно момиче, а зряла жена, познала магията на взаимната любов. Дори усетили, че в утробата ѝ вече расте най-яркото доказателство за това. И от този момент тя вече не напуснала пещерата. Разчуло се, че една нощ селската знахарка посетила бърлогата на странното същество, без да помни кой я завел там. Вътре било осветено от странна светлина, под която Милкана се мъчела в родилни напъни. За жената, бабувала десетки пъти, било ясно, че пъпната връв се е увילה около плода, задушавала

го. В такива случаи тя била безсилна. Разбрало това, съществото поело инициативата в свои ръце, с някакви странни инструменти осъществило това, което сега е известно като цезарово сечение, извадило все още живото бебе, подало го на акушерката и се заело с довършването на операцията. Върнала се знахарката като в просъница, от прехивения стрес била на легло няколко дни. От блънуванията ѝ нейните близки разбрали за случилото се, появили се първите шрихи от образа на загадъчния пришелец - невисоко човекоподобно същество с огромни очи, гола глава и тяло, покрито с някаква сивкава кожа. Тези новини плъзнали из района много изменени и основна тема по седенки и сборове станала "Змеевата дупка". Ергените, възмутени, че незнаен странник е посегнал на невинността на тази, която сладко тревожела съницата им доскоро, забравили за негласните споразумения,

пенно подробностите на тези разкази се позабравили и младите слушали с присмех старческите фантазмагории. Но в края на 50-те години отново се върнали към тях. Местно овчарче забелязало непознат странен беловлас старец да слиза откъм омагьосаната канара и го посрещнало. Той понечил да се разговори с него, без да знае за недъга му. Момчето преди време загубило говора си при една среща с вълк, който пред него натръшнал стадото. Това не смутило непознатия. Приближил се до овчарчето, обгърнал с яка десница главата му, взирайки

се в него, както по-късно се заговорило, с "благ", но пронизващ поглед, проникващ сякаш във всяко кътче на душата. После изрекъл почти заповедно: "Говори!" Немият понечил с ръце да обяснява проблема си, но дълго натрупаните някъде неизказани звуци внезапно рукнали от безсилната доскоро уста като вода, пробила воденичния яз. Юношата се стъписал за миг, а после заскачал от радост, защото преди нещастие бил будно, жадно за знание и изкуство дете. Била незабравима гледка пеещото, доскоро няма овчарче, стиснало ръката на старец с брада на библейски мъдрец, облечен в странни, не за сезона дълги одеяния. Насочили се към края на селото, към къщата на Милкана, обвееана дотогава с тайнствеността на свърталище на духове и таласъми.

Скоро след това ярко сияние огряло канарата и с гръм се стопило като цезарово сечение, извадило все още живото бебе, подало го на акушерката и се заело с довършването на операцията. Върнала се знахарката като в просъница, от прехивения стрес била на легло няколко дни. От блънуванията ѝ нейните близки разбрали за случилото се, появили се първите шрихи от образа на загадъчния пришелец - невисоко човекоподобно същество с огромни очи, гола глава и тяло, покрито с някаква сивкава кожа. Тези новини плъзнали из района много изменени и основна тема по седенки и сборове станала "Змеевата дупка". Ергените, възмутени, че незнаен странник е посегнал на невинността на тази, която сладко тревожела съницата им доскоро, забравили за негласните споразумения,

пенно подробностите на тези разкази се позабравили и младите слушали с присмех старческите фантазмагории. Но в края на 50-те години отново се върнали към тях. Местно овчарче забелязало непознат странен беловлас старец да слиза откъм омагьосаната канара и го посрещнало. Той понечил да се разговори с него, без да знае за недъга му. Момчето преди време загубило говора си при една среща с вълк, който пред него натръшнал стадото. Това не смутило непознатия. Приближил се до овчарчето, обгърнал с яка десница главата му, взирайки

с я кошница, я вързопче яйца, я бутилка млекце, но всички с надежда за изцеление. Един с гнойна незарастваща рана, друг хром, едва крепящ се с патериците, трети с угаснал взор. Старецът спокоевно посрещал неканените гости, на които успявал да помогне. Пристигнала и някаква джипка с двама милиционер и друг тип, върху чието каменно лице личало към кои служби принадлежи. Разпръснали хората и поискали от непознатия да се легитимира и покаже документ за медицинска правоспособност. Той усмихнато

СКЪПИ ЧИТАТЕЛИ,

Нашата амбиция е този вестник да се превърне във ваш вестник. Вие фактически да го списвате. Искане страницата "Съмишленици" да заеме по-голямата част от него.

Благодарим ви предварително. Няма да откажем, ако ни помогнете и финансово.

Пишете ни. Споделете с нас мнението си за вестника. Дайте своите препоръки към нас.

От редакционния колектив

гр. София, бул. "Драган Цанков" 1
тел.: +359 2 865 71 56
мобилен тел.: + 359 89 868 8310
www.egida-sofia.bg

Конната база на общинска охранителна фирма "ЕГИДА-СОФИЯ" ЕАД се намира в Борисовата градина в столицата и заема площ от 7 000 кв. м. Тя е модерно спортно съоръжение, което разполага с всички условия и удобства, свързани с обучението по конен спорт. Сред услугите са езда на корда за начинаещи, свободна езда за напреднали, езда на пони, с включена специална програма за обучение, в която са заложили непрекъснато наблюдение и помощ от страна на инструктор.

им обяснил, че не притежава такива, защото не са му нужни - той бил просто частица от мирозданието. Нима можеш да накараш пещчинката, отвята от вятъра по непознати земи, да се легитимира.

- Абе, философ дървен! Я влизай в джипката, па ние така ще те мироздосаме, че ще си кажеш и майчиното мляко! - прекъснал обяснението му она с каменното лице и грубо го наблъскал в колата...

Оттук нататък събитията придобиват мистичен характер. Според едни, джипката спряла в края на селото и копоите на властта смирено освободили стареца, за което по-късно ги съдили. Според други, ги намерили безгрижно хъркащи, естествено, без арестанта. Единственото сигурно нещо е, че след този случай селото се пооживило. Идвали началници с големи пагони, други някакви големци от БАН. Правили замервания около канарата, разпитвали и предупреждавали да не се говори много около случилото се, защото това бил я опасен американски шпионин, я избягал от лудницата пациент.

Но народът заговорил, че това е синът на Милкана, който идвал някъде отгоре. А баща му си бил чист извънземен, дошъл според някой да помага на хората, а според други, да изучава нравите и организмите ни. Но постепенно, потопени в монотонността на обикновеното селско ежедневие, хората забравили за канарата, дори почнали да ползват камъните около нея за пръкналите се огромни вили наоколо. Някакъв журналист се опитал да направи проучване наоколо за всички тези истории, но набързо го прибрали където трябва.

Само на къщата на Милкана никой не посмял да посегне. Говорят, че се е появил някакъв наследник. Селото отново е нащрек.

Вестник "Родово име" се издава с любезното съдействие на Сдружение "ЖИВ ДОМ"

Форум
www.viavita.net/jivdom

Главен редактор
Атанас Панчев
Зам.-главни редактори
Мария Стаева
Кръстанка Панчева

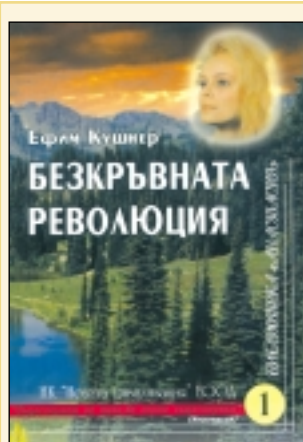
Редакционен колектив:
Константин Стамболиев
Сергей Инджов
Пламен Петев
Красимир Нотев
Стефан Йорданов
Рени Радева
Росен Минков

Адрес на редакцията:
1172 София
кв. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" №1
Хотел "Диана 1"
ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86
факс: 962-16-87
e-mail: rodovimie@yahoo.com
www.rodovo-imenie.org

Издава
Издателска къща
"Новата цивилизация"
ЕООД - София
НВВ банка
"Биохим" - АД,
централно управление -
София
С/ка 1031647309
Код 66096608

Отдел разпространение:
0888/693359

ISSN-1312-7063

Вече излезе на пазара
"Безкръвната революция" от
големия приятел на
Владимир Мегре -
писателя Ефи Кушнер.
Може да поръчате
първата книга от
порецата
"Анастасия" на
тел. 02/962-16-86
и GSM 0888 69 33 59